



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph. D. a JUDr. Bc. Jany Zonkové, ve věci

žalobce: **Albert Česká republika, s.r.o., IČ 440 12 373**
sídlem Radlická 520/117, 158 00 Praha 5 - Jinonice
zastoupený advokátkou Mgr. Renatou Hrdličkovou Fíkovou,
sídlem Medunova 2947/1, 155 00 Praha

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát,**
sídlem Gorazdova 1969/24, 120 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2024, č.j. ČOI 20999/24/O100/Dvo/Št
ve věci ochrany spotřebitele

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2024 č. j. ČOI 20999/24/O100/Dvo/Št se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 9 800 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, k rukám advokátky Mgr. Renaty Hrdličkové Fíkové, sídlem Medunova 2947/1, Praha.

Odůvodnění:

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou došlou soudu dne 15. 4. 2024 domáhal se žalobce, aby soud vydal rozhodnutí, kterým by zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2024 č.j. ČOI 20999/24/O100/Dvo/Št, sp. zn. ČOI 38555/23/4000, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Olomouckého a Moravskoslezského kraje ze dne 9. 11. 2023 č.j. ČOI 140311/23/3100/R 0507/Vit, sp. zn. ČOI 38555/23/3100, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, za což mu byla uložena pokuta ve výši 350 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení, věc vrácena k dalšímu řízení správnímu orgánu právního stupně.

Žalobní námitky

2. Žalobce namítal, že rozhodnutí je založeno na nesprávném posouzení § 12a ZOS a je proto nezákonné, a to z následujících důvodů: 1. Žalobce je sankcionován za nesplnění neexistujících povinností. 2. Jednání nemůže být přestupkem, protože nebyla naplněna formální stránka přestupku. 3. Jednání nemůže být přestupkem, protože nebyla naplněna materiální stránka přestupku. 4. I pokud by jednání bylo přestupkem, žalobce by byl odpovědnosti za přestupek zproštěn. 5. I pokud by jednání bylo přestupkem, jedná se o trvající přestupek. 6. I pokud by žalobce nebyl zproštěn odpovědnosti za přestupek, uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká. 7. Žalovaný nepřihlédl k průzkumu veřejného mínění, který předložil žalobce. 8. Řízení bylo zatíženo procesními vadami. 9. Rozhodnutí není dostatečně odůvodněno a je proto nepřezkoumatelné. Jednotlivé body žalobce odůvodnil následovně:

K neexistenci povinností

3. Žalobce byl uznán vinným z přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, kterého se dopustí prodávající tím, že „informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo 12a, nebo neposkytne spotřebiteli informace v souladu s čl. 23 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1008/2008“. Žalobce se údajně přestupku dopustil tím, že porušil § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, protože spotřebitele pravdivě neinformoval o nejnižší ceně zlevněných výrobků, za kterou tyto výrobky nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy („Nejnižší cena“). Žalobci je konkrétně vytýkáno to, že procentuální výši slevy nevztahoval primárně, k Nejnižší ceně, ale k ceně, za kterou zboží běžně nabízí k prodeji („Běžná cena“) a že „nepovinný“ údaj o Běžné ceně byl uveden výrazněji než údaj o Nejnižší ceně. Žalobce však nebyl povinen vztahovat procentuální výši slevy primárně k Nejnižší ceně, jak nesprávně dovozuje žalovaný, jelikož takovou povinnost žalobci nestanoví žádný závazný právní předpis.
4. Obdobně, vzhledem k tomu, že žádný závazný právní předpis nestanoví bližší podmínky pro uvedení informace o Nejnižší ceně, zejména velikost písma, žalobce nebyl povinen uvést informace o Nejnižší ceně výrazněji než informace o Běžné ceně, jak nesprávně dovozuje žalovaný. Přestože žalobce neexistencí vytýkaných povinností argumentoval již v Odvolání, žalovaný se k Odvolání žalobce blíže nevyjádřil a pouze zopakoval názor prvostupňového správního orgánu. Rozhodnutí žalovaného je proto nezákonné, protože žalobce povinnost dle § 12a ZOS splnil, jak je uvedeno dále. Dle § 12a odst. 1 písm. a) ZOS platí, že: „Informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy.“
5. Aniž by to § 12a ZOS (nebo jiný závazný právní předpis) stanovil, žalovaný sám dovozuje, že „je pro naplnění požadavků ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS nutné, nejen aby (i) byla

uvedena nejnižší cena, (ii) případně uváděné jiné referenční ceny byly řádně vysvětleny a nebyly uváděny způsobem, který by byl pro spotřebitele matoucí, nebo by snižoval pozornost spotřebitele, pokud jde o nejnižší cenu, ale také aby (iii) případně uváděné procentuální vyjádření slevy bylo odvozeno z nejnižší ceny. Všechna tato pravidla musí být podle žalovaného dodržena, aby bylo vyhověno platné právní úpravě.

6. Jazykový výklad § 12a ZOS je však jednoznačný a výklad žalovaného s ním je v rozporu. Z § 12a ZOS (a to i ve spojení s § 12 ZOS, na který odkazuje žalovaný) je zřejmé, že: U zlevněných výrobků musí být uvedena informace o Nejnižší ceně, což žalobce splnil, jak je patrné přímo z Rozhodnutí.
7. Nemusí být uvedeno procentuální vyjádření slevy vzhledem k Nejnižší ceně, což žalobce přesto uvedl, jak je patrné přímo z Rozhodnutí. Není zakázáno uvádět jiný referenční údaj než Nejnižší cenu a vztahovat k němu procentuální výši slevy, což uznává i žalovaný. Způsob uvedení informace o Nejnižší ceně není blíže upraven, je proto nutné respektovat pouze obecná pravidla poskytování informací spotřebitelům, která žalobce respektoval, což nerozporuje ani žalovaný. Proto je možné vztahovat slevu primárně k jinému referenčnímu údaji než k Nejnižší ceně, jelikož právní předpisy takový postup nezakazují. Též je možné uvést informace o jiném referenčním údaji výrazněji než informace o Běžné ceně, jelikož právní předpisy takový postup nezakazují.
8. Je jednoznačné, že povinnost dle § 12a ZOS je splněna, pokud je u zlevněného výrobku uvedena též informace o Nejnižší ceně, a to v souladu s obecnými pravidly informování spotřebitelů o cenách. Žalobce tedy povinnosti dle § 12a ZOS splnil už jen tím, že u zlevněného výrobku řádně uvedl informaci o Nejnižší ceně. Jiné povinnosti § 12a ZOS neukládá. Procentuální vyjádření slevy se proto nemusí vztahovat primárně k Nejnižší ceně, ale žalobce je oprávněn vztahovat výši slevy primárně k Běžné ceně. Žalobce naopak není povinen uvést informace související s Nejnižší cenou výrazněji než informace související s Běžnou cenou. Tyto povinnosti žalobci neukládá § 12a ZOS ani žádný jiný závazný právní předpis a ani sám žalovaný na žádný takový předpis neodkazuje.
9. Žalovaný povinnost uvádět procentuální vyjádření slevy primárně z Nejnižší ceny a uvádět informace o Nejnižší ceně určitým způsobem dovozuje z výkladových pokynů ke Směrnici vypracované Evropskou Komisí, konkrétně ze Sdělení komise C/2021/9328 — Pokyny k výkladu a uplatňování článku 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli. Pokyny však nejsou závazným pramenem práva. To ostatně plyne i z čl. 23 Metodických pokynů pro zajišťování prací při plnění legislativních závazků vyplývajících z členství České republiky v Evropské unii (schválené usnesením vlády ze dne 12. října 2005 č. 1304, ve znění pozdějších změn), dle kterého: „V implementačních předpisech se zohledňují doporučení nebo jiné právně nezávazné předpisy sekundárního práva, které doplňují nebo vykládají závazné předpisy sekundárního práva implementované do těchto předpisů. Implementace ostatních doporučení nebo jiných nezávazných předpisů sekundárního práva se ponechává na rozhodnutí gestora.“
10. Pokud tedy nebyly pokyny reflektovány v ustanovení § 12a ZOS, nelze je dle výše uvedených metodických pokynů vlády bez dalšího činit pramenem českého práva. Dále se pokyny vztahují ke Směrnici, u níž samotné je vyloučen přímý účinek ve vztahu k soukromým subjektům včetně žalobce (viz. např. rozsudek SDEU ze dne 26. 2. 1968 ve věci

152/84). I pokyny ale výslovně umožňují uvádět jinou referenční hodnotu než Nejnižší cenu a vztahovat k ní výši poskytnuté slevy, což je uvedeno přímo v Rozhodnutí. Ani pokyny však blíže neupravují, jakým způsobem by měly být informace o Nejnižší ceně uvedeny – zejména, že by měly být uvedeny určitou velikostí písma nebo výrazněji než informace o jiné referenční hodnotě. Žalovaný neodkázal ani na žádný nezávazný dokument, ze kterého tuto povinnost dovozuje.

11. V souladu s ustálenou judikaturou platí, že nelze vycházet pouze z jazykového (gramatického) výkladu příslušné právní normy, ale je nezbytné objasnit a ujasnit si smysl a účel takové normy (Srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 33/97, ze dne 17. 12. 1997). Ani na základě teologického výkladu však nelze dovodit existenci povinností, za jejichž nesplnění je žalobce sankcionován. Sám žalovaný v Rozhodnutí uvádí, že „prodávající je povinen informovat o slevě z ceny v souladu s § 12a zákona o ochraně spotřebitele, přičemž tato informace musí dle odst. 1 písm. a) tohoto ustanovení obsahovat informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy.“ Žádné další povinnosti § 12a prodávajícímu neukládá.
12. Dle důvodové zprávy k novele (zákon č. 374/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů) ZOS platí, že cílem § 12a ZOS: „je posílení transparentnosti při informování spotřebitelů o poskytovaných slevách výrobků a zabránit tak umělému navyšování ceny a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy.“ Je tedy zřejmé, že účelu § 12a ZOS bude dosaženo bez dalšího i tehdy, pokud prodávající u zlevněných výrobků uvede pouze informaci o Nejnižší ceně. V takovém případě bude spotřebitel „řádně seznámen s nejnižší cenou a bude moci posoudit, zda došlo k “umělému navyšování ceny a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy.“
13. I z teleologického hlediska proto žalobce veškeré povinnosti dle § 12a ZOS splnil už jen tím, že u zlevněných výrobků řádně uvedl informace o Nejnižší ceně. Nad rámec právních předpisů k Nejnižší ceně vyjádřil i procentuální výši slevy. Spotřebitel tak mohl snadno zjistit, jaká byla Nejnižší cena a jaká je výše slevy vzhledem k Nejnižší ceně. Porovnáním poskytnutých informací o Nejnižší ceně a Běžné ceně mohl spotřebitel zjistit, jestli cena daného výrobku byla uměle navýšena. Žalobcem zvolený způsob cenové komunikace přitom nemůže být klamavý, ani tím, že „spotřebitel tak mohl snadno přehlédnout, že sleva nebyla počítána z nejnižší ceny za posledních 30 dní“, jak nesprávně uvádí žalovaný.
14. U každého zlevněného výrobku žalobce uvedl informace o Nejnižší ceně a u těchto informací bylo výslovně uvedeno, že se jedná právě o Nejnižší cenu. Průměrný spotřebitel se tedy nemohl domnívat, že Běžná cena je ve skutečnosti Nejnižší cenou, když Nejnižší cena byla na cenovce jako Nejnižší cena výslovně označena. Je proto zřejmé, že jiná uvedená cena Nejnižší cenou být nemohla, ale muselo se jednat o jinou referenční hodnotu.
15. Vzhledem k tomu, že povinnost informovat o Nejnižší ceně byla do právního řádu uvedena s účinností od 6. 1. 2023, nemůže se jednat o zavedenou cenovou komunikaci, na kterou je spotřebitel zvyklý – což ostatně uznává sám žalovaný. Spotřebitel proto nemohl primárně předpokládat, že výrazněji uvedená cena je Nejnižší cenou, když se jedná o nově zavedenou povinnost.
16. Navíc žádný závazný právní předpis nestanoví, že informace o Nejnižší ceně mají být uvedeny určitým způsobem – zejména určitou velikostí písma nebo jiným způsobem tak,

aby byly výraznější než jiná sdělení. Tyto povinnosti bez jakéhokoliv zákonného podkladu nesprávně dovozuje pouze žalovaný, nikoliv spotřebitelé. Zákonnodárci přitom nic nebránilo výslovně vymezit bližší požadavky na způsob cenové komunikace, pokud by takové pravidlo zamýšlel zavést (nebo alespoň podrobnější pravidla pro specifikaci písma a jeho velikosti v rámci cenové komunikace svěřit vyhlášce, což se také nestalo). Ani z hlediska systematického výkladu nelze dovodit povinnost uvádět informace o Nejnižší ceně určitým způsobem. Pokud takovou povinnost ZOS ani jiný právní předpis nestanoví, bylo to úmyslem zákonodárce. Jinak by způsob uvedení informací blíže reguloval, jako učinil v řadě jiných případů. Lze dohledat řadu odvětví, ve kterých zákonodárci stanovil bližší požadavky na uvádění určitých informací – například minimální velikost a font písma, barvu textu a podkladu, zarovnání textu a umístění sdělení. Je tomu tak například u tabákových výrobků nebo přímo na evropské úrovni ohledně složení potravin či v oblasti kapitálových trhů, kde evropská úprava stanoví, že upozornění na rizika musí používat takovou velikost písma, která je alespoň stejná jako převážná velikost písma použitá v ostatních poskytnutých informacích.

17. Naopak, v jiných regulovaných odvětvích se zákonodárci rozhodl žádné požadavky na velikost písma sdělovaných informací nestanovit. Například nejsou regulovány ani oblasti hazardu a investic, přestože objektivně jde o odvětví pro běžného spotřebitele významně rizikovější než ceny potravin. Povinně sdělované informace jsou v těchto odvětvích běžně téměř nečitelné. Obdobně u televizních reklam, například na spotřebitelské úvěry, jsou podstatné informace včetně RPSN uvedeny velikostí písma za hranicí čitelnosti. Sdělení je navíc zobrazeno pouze velmi krátkou dobu, za kterou by bylo téměř nemožné přečíst jej celé, i pokud by bylo bezproblémově čitelné. Přesto však vyhovuje požadavkům zákona. Příslušné kontrolní orgány však nepovažují za nutné sankcionovat uvedení povinných informací a varování drobným písmem, přestože ve zmíněných odvětvích existuje nesrovnatelně vyšší finanční riziko pro spotřebitele. Je poté s podivem, že tak činí pouze kontrolní orgán v souvislosti s potravinami, kdy se případně jedná pouze o nepatrný o rozdíl ve výši slevy v řádech jednotek až desítek korun.
18. Jelikož reklamní sdělení obsahující méně výrazné dodatečné informace jsou dlouhodobě zavedenou reklamní komunikací, na kterou je spotřebitel skutečně zvyklý (na rozdíl od uvádění informací o Nejnižší ceně), průměrný spotřebitel očekává, že účelem reklamy je zejména zaujmout stručným sdělením a že bližší informace nebudou uvedeny tak výrazně jako hlavní sdělení. Průměrný spotřebitel je tedy zvyklý na to, že bližší informace budou uvedeny menším písmem než hlavní reklamní sdělení. Ostatně uvedení všech informací stejnou velikostí písma a stejným grafickým způsobem, jak naznačuje žalovaný, by popíralo samotnou podstatu reklamy. Znamenalo by to též to, že žádná z aktuálně inzerovaných reklam ve sdělovacích prostředcích nebude vyhovovat zákonným požadavkům, což je nelogický a neudržitelný závěr.
19. Z výše uvedeného je zřejmé, že pokud žádný právní předpis způsob sdělení informací o Nejnižší ceně ani velikost písma neupravuje, zákonodárci zřejmě nepovažoval za nezbytné do této problematiky jakkoliv zasahovat. Je proto na uvážení žalobce, jakým způsobem informace o Nejnižší ceně sdělí, přičemž je korigován pouze obecnými požadavky právních předpisů, které však žalobce dodržuje. Ostatně ani žalovaný neuvádí, že by cenová komunikace žalobce byla v rozporu s obecnými pravidly poskytování informací spotřebitelům, ale nesplnění vytýkaných povinností dovozuje pouze z § 12a ZOS.

20. Přestože žalobce již v Odvolání namítal neexistenci povinnosti vztahovat výši slevy k Nejnižší ceně i bližších podmínek sdělení informace o Nejnižší ceně, žalovaný pouze zopakoval argumentaci prvostupňového orgánu, aniž by se k argumentům žalobce blíže vyjádřil. Žalovaný především neodkázal na žádný závazný právní předpis, který tvrzené povinnosti žalobci ukládá. V tomto ohledu je odůvodnění Rozhodnutí nedostatečné a Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalovaný tak, aniž by jakékoliv ustanovení ZOS či jiného právního předpisu obsahovalo mezeru v zákoně, dotváří právo v rozporu s obecnou zásadu subsidiarity vyplývající z § 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, která „podporuje setrvání na jazykovém vyjádření posuzované právní normy namísto pokusů o její dotváření správním orgánem či soudem bez existence relevantního ústavněprávního důvodu převažujícího nad právní jistotou adresáta normy.“ (Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2020, sp. zn. 7 Azs 245/2020). Žalovaný tak porušuje ústavně zakotvenou zásadu legální licence uvedenou v čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, dle které platí, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Dále dle čl. 4 odst. 1 Listiny platí, že povinnosti mohou být ukládány pouze na základě zákona, a nikoliv na základě nepodložené úvahy kontrolního orgánu. Zejména s ohledem na výše uvedený jazykový, teleologický a systematický výklad je zřejmé, že žalobcem provedený výklad § 12a ZOS je správný. I pokud by však bylo možné uvažovat o názoru žalovaného jako o další možnosti výkladu § 12a ZOS, je nezbytné upřednostnit výklad žalobce.
21. V oblasti veřejného práva totiž platí zásada, že: „Je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip „in dubio pro libertate“ plyne přímo z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny, viz i stanovisko menšiny pléna NSS in usnesení ze dne 29. 4. 2004 č. 215/2004 Sb. NSS). Jde o strukturální princip liberálně demokratického státu, vyjadřující prioritu jednotlivce a jeho svobody před státem (viz např. nálezy sp. zn. I. ÚS 512/02 ze dne 20. 11. 2002, Sbírka rozhodnutí, svazek 28, náleze č. 143, nebo I. ÚS 557/05 ze dne 24. 7. 2007, Sbírka rozhodnutí, svazek 46, náleze č. 116). Pravidlo „in dubio pro libertate“ je vyjadřováno uplatňováním různých maxim ve všech oblastech veřejného práva. Má např. podobu pravidla „in dubio mitius“ (viz např. náleze sp. zn. IV. ÚS 666/02) nebo pravidla „in dubio pro reo“ (např. náleze sp. zn. IV. ÚS 57/94 ze dne 15. 12. 1994, Sbírka rozhodnutí, svazek 2, náleze č. 62).“ Viz náleze Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06.
22. Dle judikatury dále platí, že: „za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, nelze při řešení případu pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje (na rozdíl od občanů, kteří mohou činit vše, co není zákonem zakázáno - čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy). Z této maximy pak plyne, že (...) jsou orgány veřejné moci povinny podle čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod. Jinak řečeno, v případě pochybností jsou povinny postupovat mírněji (in dubio mitius).“ Viz náleze Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02.
23. Proto, i pokud by bylo možné připustit správnost výkladu zastávaného žalovaným, dle zásady in dubio pro libertate je třeba upřednostnit výklad práva ve prospěch žalobce jako soukromého subjektu. Je proto nezbytné přijmout závěr, že cenová komunikace žalobce byla v souladu s právními předpisy a žalobce proto neporušil žádnou zákonem stanovenou povinnost.

K nenaplnění formální stránky přestupku

24. Dle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („ZOP“), platí, že: „Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.“
25. Dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS platí, že: „Prodávající se dopustí přestupku tím, že informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo 12a, nebo neposkytne spotřebiteli informace v souladu s čl. 23 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1008/2008.“
26. Dle komentářové literatury platí, že: „Prvním obecným znakem přestupku je protiprávnost, která znamená, že jednání je v rozporu s právem a porušuje povinnost vyplývající ze zákona nebo uloženou na jeho základě (NSS 9 As 36/2007).“
27. Vzhledem k tomu, že žalobce neporušil žádnou povinnost (blíže viz část 1 výše), jeho jednání není v rozporu s právem. Vzhledem k tomu, že jednání žalobce není protiprávní, nemůže se jednat o přestupek, což potvrzuje i komentářová literatura.
28. Dle komentářové literatury platí, že: „Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplnuje skutkovou podstatu přestupku a není ani škodlivé pro společnost. (...) Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost (NSS 5 As 10/2011).“
29. Jelikož není splněna podmínka protiprávnosti jednání žalobce, není naplněna formální stránka přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS. Žalovaným vytýkané jednání žalobce proto nemůže být přestupkem. Z tohoto důvodu je Rozhodnutí nezákonné.

K nenaplnění materiální stránky přestupku

30. I pokud by jednání žalobce naplnilo formální znaky přestupku, s čímž žalobce nesouhlasí (blíže viz část 2 výše), popsané jednání nemůže být přestupkem též proto, že nespĺňuje materiální znak přestupku dle § 5 ZOP, tj. jeho společenskou nebezpečnost.
31. Z nezávislého zákaznického průzkumu jednoznačně vyplývá, že informace související s Nejnížší cenou nejsou pro zákazníky relevantní tak jako informace související s Běžnou cenou. Vzhledem k tomu, že účelem § 12a ZOS je zlepšení informovanosti spotřebitelů a usnadnění posouzení výše slevy, žalovaný nemůže ad absurdum trvat na vztahování slevy primárně k Nejnížší ceně a jejím zvýraznění, když sami spotřebitelé tuto informaci nepovažují za podstatnou, ale naopak preferují informace o Běžné ceně. Žalovaný (i prvostupňový orgán) navíc zatížili řízení vadou tím, že se s průzkumem veřejného mínění předloženým žalobcem nedostatečně vypořádali (blíže viz odst. 7 níže).
32. Žalovaný dále nesprávně uvádí, že žalobce klamal spotřebitele ohledně výše slevy. Toto tvrzení je však zjevně nepravdivé, jelikož spotřebitelé měli k dispozici veškeré informace požadované právními předpisy včetně informace o Nejnížší ceně. Spotřebitelé tedy nemohli být klamáni ohledně výše slevy (blíže viz odst. 1.22 a násl. výše).
33. Není proto zřejmé, z jakého důvodu by mělo být jednání žalobce pro spotřebitele nebo obecně pro společnost škodlivé, což nezduvodnil ani žalovaný. S výjimkou nesprávného posouzení klamání spotřebitelů se žalovaný jinak vůbec nezabýval posouzením společenské

škodlivosti jednání žalobce. Jinak by musel dospět k závěru, že jelikož je cenová komunikace žalobce pro spotřebitele srozumitelná, nemůže být nebezpečná pro společnost a nemůže se proto jednat o přestupek. O absenci jakékoliv společenské škodlivosti jednání žalobce svědčí též skutečnost, že žalobce neneviduje jediný případ, kdy by se zákazník proti způsobu cenové prezentace výrobků ohradil.

K případnému zproštění odpovědnosti

34. Z výše uvedených důvodů je zřejmé, že žalobce přestupek nespáchal, resp. ani nemohl spáchat. Pro případ, že by soud dospěl k opačnému závěru, žalobce dále uvádí, že za přestupek neodpovídá. Dle § 21 odst. 1 ZOP platí, že: „Právnícká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.“
35. Žalobce takové úsilí vynaložil, když v době před účinností zákona aktivně poptával odpovědi na výkladové nejasnosti, účastnil se odborných debat i kulatých stolů a slevovou komunikaci nastavil dle svého nejlepšího vědomí za současného širokého informování svých zákazníků. Novela ZOS, kterou byl do zákona přidán § 12a, nabyla účinnosti pouhý měsíc po vyhlášení ve Sbírce zákonů. Přizpůsobení slevové komunikace novým požadavkům zákona představuje přitom pro žalobce finančně i časově náročný proces. S jeho realizací proto bylo třeba započít ještě v průběhu legislativního procesu, neboť samotná legisvakanní lhůta o délce 30 dnů objektivně nepostačovala.
36. Žalobce se proto včas snažil získat, mimo jiné, od žalovaného ucelené výkladové stanovisko k § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. Žalobci však i přes jeho opakovanou snahu byly poskytnuty pouze základní informace, ze kterých nebylo možné dovodit, jak by měl nově zaváděnou povinnost promítnout do stávající cenové komunikace, aby ji žalovaný považoval za souladnou s právními předpisy. Přestože se žalovaný účastnil kulatých stolů a odpovídal na dotazy ohledně výkladu § 12a ZOS, nad rámec obecných informací nebo odkazů na pokyny ke Směrnici, které též neposkytují relevantní odpovědi (blíže viz 1.13 a násl. výše), neposkytl žádné relevantní informace, které by pro žalobce byly jakkoliv užitečné pro nastavení cenové komunikace.
37. Žalobce přesto vynaložil maximální možnou snahu, kterou bylo možné požadovat, aby zajistil vhodné úpravy slevové komunikace řádně a včas. I pokud by byly naplněny formální a materiální stránky přestupky, žalobce by za přestupek neodpovídal, protože jsou dány důvody pro zproštění odpovědnosti.

K trvajícímu přestupku

38. Žalovaný i prvostupňový orgán pochybili, pokud jimi vytýkané jednání žalobce neposoudili jako trvající přestupek. Dle § 8 ZOP, se trvajícím přestupkem rozumí mj. takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu.
39. Dle komentářové literatury (Jemelka, L., Vetešník P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020. Komentář k § 8. pak): „Trvajícímu deliktu nasvědčuje použití nedokonavého vidu slovesa, například „provozuje“ ... nebo „prodává“ či „vydává“. Také je třeba posoudit povahu a

podstatu přestupku, a zejména charakteristiku objektivní stránky přestupku, kdy pro trvalý přestupek svědčí určitá míra trvalosti...“.

40. Uvedené závěry pak potvrzuje i judikatura, kdy dle Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, publikovaný ve sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1338/2007 Sb. NSS): *„Provozování linkové osobní dopravy bez licence představuje svojí charakteristikou delikt obdobný trvalému trestnému činu. Zahájením provozování dopravy je nastolen protiprávní stav, který trvá po celou dobu, kdy provozovatel nedisponuje licencí. Otázka, zda je provozována linka jediná, či zda je linek více, a doba, po kterou je protiprávní stav udržován (tj. po kterou je doprava provozována) může mít vliv na výši ukládané sankce, nemění však charakteristiku správního deliktu. Tomuto závěru nasvědčuje mj. gramatický výklad § 35 odst. 3 písm. j) zákona o silniční dopravě, kdy užití nedokonavého vidu slovesa „provozuje“ nasvědčuje trvalému deliktu.“* Ve stejném rozhodnutí pak soud uvedl: *„O trvalém deliktu má být meritorně rozhodnuto jedním rozhodnutím. V posuzovaných případech správní orgány pouze konstatovaly, že došlo k naplnění skutkové podstaty deliktu provozování linkové osobní dopravy bez licence [§ 35 odst. 3 písm. j) zákona o silniční dopravě]. Nijak se přitom nezabývaly otázkou, resp. z jejich rozhodnutí není zřejmé, že by tak učinily, zda protiprávní jednání zjištěné v rámci kontroly představuje trvalý delikt spočívající v nastolení a udržování protiprávního stavu, nebo zda se jedná o samostatné skutky. Zodpovězení této otázky je přitom určující pro úvahu, zda byly splněny podmínky pro paralelní vedení čtrnácti správních řízení o čtrnácti skutcích, z nichž každý byl představován provozováním osobní linkové dopravy bez licence na jedné konkrétní lince nebo zda byly splněny podmínky pro vedení pouze jednoho správního řízení, v jehož rámci mělo být zohledněno, že ke (zjištěnému) provozování osobní linkové dopravy bez licence docházelo celkem na čtrnácti linkách. Z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by charakter předmětného jednání jakkoliv zvážily.“*
41. V jiném rozhodnutí Nejvyšší správní soud (ze dne 20. 10. 2016, č. j. 3 As 205/2015-29) uvedl: *„Užití dokonavého vidu jednání (tj. tvar „prodá“, „vydá“ oproti nedokonavému vidu „prodává“, „vydává“) ve skutkové podstatě podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách svědčí o tom, že tento delikt není trvalý, neboť k jeho spáchání není nezbytné souvislé jednání. Tomuto závěru svědčí i účel ochrany objektu a podstata správního deliktu. Pokud by mělo být trestáno pouze trvání a dlouhodobost tohoto prodeje, fakticky by k postihu ani dojít nemohlo, neboť právě znak trvání by při průběžné spotřebě pohonných hmot a neustálé potřebě jejich obměny a doplňování na čerpací stanici nemohl být naplněn a prokázán.“*
42. Tohoto rozdílu si pak musí být vědom i zákonodárce, který dokonavý a nedokonavý vid zcela zřetelně rozlišuje v definicích skutkových podstat jednotlivých přestupků (viz zejména § 24 odst. 7 ZOS). Co se týče porušení § 12a ZOS, uvádí ZOS v § 24 odst. 7 písm. l) následovně: *„informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo 12a...“*. Používá tedy nedokonavý vid slovesa.
43. Při aplikaci výše uvedených závěrů na případ žalobce pak platí, že: Žalobce po účinnosti novely ZOS zavádějící povinnost dle § 12a zvolil určitou formu cenové komunikace co se týče umístění a velikosti zobrazení Nejnížší ceny a Běžné ceny. Tuto cenovou komunikaci žalobce nastavil a udržoval ve všech svých provozovnách a ohledně veškerého svého sortimentu stejně. Tuto cenovou komunikaci pak nijak neobnovoval ani neměnil. Výše uvedené je pak ostatně mezi stranami nesporné, kdy žalobci není kladeno za vinu, že by u určitých vybraných produktů vedl jinou cenovou komunikaci. Naopak žalovaný sám v

Rozhodnutí přiznává, že žalobce se (údajně) dopouští zcela totožných porušení, za které je sankcionován.

44. Obdobně postupovala Česká obchodní inspekce v případě Sapeli, kde uvedení několika tisíc dveří dvou různých typů na trh bez posouzení shody autorizovanou osobou posoudila jako jeden přestupek (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2024, č. j. 4 As 128/2022-79). Pokud by Česká obchodní inspekce aplikovala stejný postup na výše posuzovaný případ jako na případ žalobce, mělo by se jednat minimálně o 2 přestupky (z důvodu dvou různých typů dveří).
45. S ohledem na výše uvedené argumenty je pak zřejmé, že bude-li jednání žalobce hodnoceno jako přestupek, musí se jednat o přestupek trvající. Jelikož žalovaný ani prvostupňový orgán neposoudili tuto právní otázku správně, jsou dány důvody pro zrušení jejich rozhodnutí.

K nepřiměřené výši pokuty

46. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že jednání žalobce je přestupkem a že žalobce není odpovědnosti za přestupek zproštěn, žalobce dále uvádí, že uložená výše pokuty je vzhledem k výše uvedeným okolnostem nepřiměřeně vysoká.
47. Smluvní pokuta je nepřiměřeně vysoká zejména s ohledem na to, že: Je nejednoznačné, zda závazné právní předpisy skutečně ukládají povinnosti, za jejichž nesplnění žalovaný žalobce sankcionuje (blíže viz výše). Cenová komunikace žalobce není způsobilá klamat spotřebitele (blíže viz výše). Žalovaný neposkytl žalobci potřebnou součinnost k přenastavení cenové komunikace s ohledem na nově zavedenou povinnost uvádět informace o Nejnižší ceně (blíže viz výše). Povinnost uvádět informace o Nejnižší ceně byla do právního řádu zavedena s nepřiměřeně krátkou legisvakanční lhůtou (blíže viz výše).
48. Žalovaný též jako přítěžující okolnost hodnotí to, že údajné porušení § 12a ZOS bylo zjištěno při 21 kontrolách. Tuto skutečnost však nelze klást k tíži žalobce. Cenová komunikace žalobce je centrálně nastavena, a je proto zcela totožná na všech prodejnách, což je skutečnost, s níž byl žalovaný opakovaně seznámen v procesních podáních žalobce. Proto i kontrolní zjištění včetně případných nedostatků musejí být stejná napříč celou prodejní sítí. Žalobce však při centrálním nastavování cenové komunikace jednal v dobré víře v to, že postupuje zcela v souladu s právními předpisy. Nemohl přitom předvídat, že žalovaný bude zastávat takto extenzivní výklad ZOS a bez jakéhokoli podkladu dovozovat dodatečnou povinnost žalobce a sankcionovat její nesplnění.
49. Vzhledem k tomu, že žalovaný nepřihlédl k uvedeným okolnostem jako k okolnostem polehčujícím a centrální nastavení cenové komunikace nesprávně vyhodnotil jako přítěžující okolnost, žalobce žádá soud, aby nepřiměřeně vysokou pokutu snížil.

K průzkumu veřejného mínění

50. V rozsudku Soudního dvora EU („SDEU“) ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96, Gut Springenheide GmbH a Rudolf Tusky proti Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung, SDEU připustil, že v případě obtíží s posouzením klamavé povahy jednání podnikatele je vhodné provést průzkum veřejného mínění či znalecký posudek pro účely posouzení toho, jak velká část spotřebitelů vnímá praktiku jako nekalou. Tento přístup pak potvrdil i Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 28. 7. 2022, č.j. 6 As 186/2021 – 28).

51. Z rozsudku SDEU je pak seznatelných několik situací, v rámci kterých se posuzuje vnímání určitého sdělení ze strany průměrného spotřebitele: První kategorii tvoří sdělení zcela jednoznačná, jejichž posouzení z hlediska klamavosti provede při položení předběžné otázky přímo SDEU, aniž by toto posouzení dále přenechával národním soudům (viz odst. 30 rozsudku). Druhou kategorií pak tvoří případy, kdy SDEU neměl k dispozici kompletní informace, nebo, kde se ze spisu nepodávalo jednoznačné řešení dané otázky. V takovém případě ponechal konečné rozhodnutí SDEU na národních soudech (viz odst. 33 rozsudku). Poslední kategorií pak tvoří posouzení, která nejsou zcela jednoznačná. SDEU tak například uvedl, že jako klamavá může být propagace nižších cen osobních automobilů pouze v případě, kdy bude prokázáno, že značné množství spotřebitelů si vozidlo zakoupili kvůli nižší ceně, ovšem nebyli seznámeni se skutečností, že nižší cena též znamená nižší výbavu vozidla (viz odst. 34). Za těchto okolností SDEU nevykládá, že ke správnému posouzení bude třeba zadat průzkum veřejného mínění ke zhodnocení, pro kolik procent spotřebitelů byla praktika klamavou (viz odst. 35 a 36 rozsudku).
52. S ohledem na výše uvedené, kdy v posuzovaném případě: Existuje sporný výklad národní právní úpravy, žalovaný se dovolává pokynů Komise, které, jako sekundární právo EU, nebyly řádně implementovány do národního právního řádu, žalobce neneviduje jediný případ, kdy by kontrola ze strany žalovaného byla zahájena na podnět spotřebitele, ale kontroly jsou zahajovány z úřední povinnosti, měl žalovaný vzít žalobcem předložený průzkum veřejného mínění v potaz minimálně při úvahách o výši sankce a společenské nebezpečnosti vytýkaného jednání a dále též při posuzování splnění materiální stránky skutkové podstaty přestupku.
53. Přitom z tohoto průzkumu plyne, že: se jej účastnilo 798 respondentů, kteří alespoň 1x měsíčně nakupují v prodejnách žalobce (žalobce si není vědom, že by žalovaný obdržel stejné množství podnětů od spotřebitelů); dotazování proběhlo v červnu 2023, tedy již půl roku po účinnosti novely ZOS, kdy mohl být prostor, aby se spotřebitelé s novou úpravou seznámili; pouze 6 % respondentů uvedlo, že cena za posledních 30 dní by rozhodně měla být uvedena u potravin, které jsou v akci. Žalovaný pak průzkum veřejného mínění žádným hodnověrným způsobem nezpochybnil, ani neuvedl, proč by neměl být součástí posouzení věci žalovaným. S ohledem na absenci stížností spotřebitelů na cenovou komunikaci žalobce i na skutečnost, že žalovaný kontroly zahajuje z úřední povinnosti, nikoliv na základě podnětů spotřebitelů, má přitom průzkum vysokou vypovídající hodnotu o případné klamavosti cenové komunikace žalobce. Klamavost je totiž třeba posuzovat právě z hlediska spotřebitelů. Pokud pro spotřebitele není cenová komunikace žalobce klamavá, nelze její klamavost dovodit pouze na základě ojedinělého a nepodloženého názoru žalovaného.
54. Jelikož se žalovaný i prvostupňový orgán nedostatečně vypořádali s průzkumem veřejného mínění žalobce, zatížili řízení vadou, která odůvodňuje zrušení jejich rozhodnutí.

K procesním vadám řízení

55. U žalobce bylo dle interní evidence žalobce v roce 2023 provedeno celkem 129 kontrol různých oblastních inspektorátů zaměřujících se na kontrolu dodržování § 12a ZOS. Vzhledem k tomu, že různě místně příslušné inspektoráty koordinovaly svůj postup, prováděly kontroly a zahájily řízení v úzké časové souvislosti, je zřejmé, že ve skutkově totožné věci jsou a nepochybně ještě budou zahajována i jiná přestupková řízení také jinými inspektoráty žalovaného, která budou totožná jako řízení v této věci. Liší se, resp. budou se

lišit, pouze tím, že navazují na kontrolní zjištění učiněná v rámci kontroly v jiné provozovně účastníka řízení, která z hlediska místní příslušnosti náleží k projednání jinému inspektorátu správního orgánu.

56. Dle judikatury však platí, že z důvodu zásady procesní ekonomie by ke společnému řízení měla být spojena řízení vedená před jinými místně příslušnými správními orgány, pokud jsou podobná z hlediska skutkového stavu a pokud spolu úzce souvisejí (Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2018, č.j. 2 As 426/2017-62)
57. Přestože žalobce navrhoval spojení všech souvisejících řízení již v Odvolání, žalovaný se k této námitce nevyjádřil ani řízení ke společnému řízení nespojil. Žalobce již ve svém odporu ze dne 10. 8. 2023 vydaném Inspektorátem ČOI Olomouckým a Moravskoslezským usiloval o spojení řízení, delegaci a atrakci, když požádal žalovaného, aby jakožto nadřízený správní orgán pověřil vedením všech řízení ve skutkově totožné věci, která jsou či nepochybně budou na základě velkého množství kontrol vedena i jinými inspektoráty, pouze jeden inspektorát, jak umožňuje ust. § 131 odst. 2 písm. b) zák. č. 500/2004 Sb. a alternativně, aby veškerá uvedená řízení, případně i doposud nezahájená řízení v obdobné věci v souladu s ust. § 131 odst. 1 písm. c) správního řádu převzal ústřední inspektorát a sloučil je do společného řízení. Žalovaný přípisem dne 25.8.2023 žalobci zaslal sdělení, že nespatřuje důvod, aby byl zvolen postup dle § 131 odst. 1 c) nebo postup dle § 131 odst. 2 b) správního řádu, a proto žádosti žalobce nevyhověl.
58. Vedení velkého množství řízení o téže věci přitom žalobce i žalovaného administrativně i ekonomicky nadměrně zatěžuje, aniž by vedení společného řízení vylučoval jakýkoliv legitimní důvod. Společné řízení by navíc umožnilo dle absorpční zásady udělit jedinou sankci. Nevedení společného řízení o všech skutkově totožných věcech, jejichž podstata tkví v systémovém nastavení slevové komunikace napříč působnostmi všech inspektorátů, je dle názoru žalobce procesní vadou, je v rozporu se zásadami procesní ekonomie a šetření práv účastníků řízení a zakládá důvod pro zrušení Rozhodnutí.

K nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí

59. Dle judikatury platí, že: „Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nedůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
60. Žalovaný se však s námitkami žalobce uvedenými v Odvolání dostatečně nevypořádal, protože: 9.2.1 Žalovaný neuvedl, z jakého závazného právního předpisu dovozuje povinnost vztahovat výši slevy primárně k Nejnižší ceně a uvádět informace o Nejnižší ceně určitým způsobem (viz odst. 1.19 Odvolání; blíže viz odst. 1.11 a násl. výše). Protože žalovaný neuvedl žádnou existující povinnost, kterou by žalobce porušil, není zřejmé, na základě čeho dovozuje, že jednání žalobce je Protiprávní. Žalovaný se blíže nezabýval společenskou škodlivostí jednání žalobce. Žalovaný se blíže nezabýval okolnostmi zprošťujícími žalobce odpovědnosti za přestupek. Žalovaný se blíže nezabýval polehčujícími okolnostmi při stanovení výše pokuty. Žalovaný se nezabýval spojením souvisejících řízení do společného

řízení. S ohledem na výše uvedené je Rozhodnutí nedostatečně odůvodněno. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

61. V závěru žaloby dále žalobce navrhuje, aby soud položil Evropskému soudnímu dvoru předběžné otázky k výkladu §6a směrnice, resp. její novelizace provedenou směrnicí Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. 11. 2019, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES, 2005/29/ES a 2011/83/EU, pokud jde o lepší vymáhání a modernizaci právních předpisů Unie na ochranu spotřebitele, kdy novela ZOS, kterou byl do zákona přidán § 12a, je transpozicí této Směrnice.

Stanovisko žalovaného

62. Žalovaný se ve věci vyjádřil podáním ze dne 11. 6. 2024, s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Popsal dosavadní průběh řízení. Konstatoval, že rozsah a důvody uvedené žalobcem v žalobě byly obdobně uplatněny již v odvolání ve správním řízení, proto žalovaný úvodem odkázal na své rozhodnutí ze dne 13. 2. 2024, kde byly námitky žalobce vypořádány. Dále se k jednotlivým žalobním bodům vyjádřil následovně:

K tvrzené neexistenci povinností

63. Žalovaný po rekapitulaci žalobních bodů uvedl, že s podobnými argumenty se již podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí zejména na stranách 10 až 12. Prodávající má dle § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele povinnost v informaci o slevě obsáhnout informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy (výše uváděno jako „nejnižší cena“). Dále dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající v souladu s § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, v rozhodném znění, informovat spotřebitele o konečné nabídkové ceně. Žádný právní předpis však nijak neupravuje žalobcem uváděnou „běžnou cenu“, uvádění takové informace je zcela na rozhodnutí žalobce, přičemž je jako prodávající povinen ji poskytnout spotřebiteli srozumitelně, aby nemohlo dojít k záměně za nejnižší cenu (kterou je žalobce naopak povinna uvádět).
64. Žalovaný dále podotýká, jak již uvedla v napadeném rozhodnutí na stranách 11 až 12, že za použití jazykového, systematického (především eurokonformního) i teleologického výkladu lze jednoznačně dovodit povinnost prodávajícího vztahovat výši oznámené slevy k nejnižší ceně. Prodávající je povinen uvést nejnižší cenu a konečnou nabídkovou cenu, žádné další referenční ceny není povinen uvádět. Dále žalovaný poukazuje na cíl právní úpravy, který lze vyčíst jednak z důvodové zprávy k zákonu č. 374/2022 Sb., jednak z Pokynů, a kterým je zavedení transparentních pravidel pro snižování cen, zajištění, že se jedná o skutečné slevy, a zabránění v umělém navyšování referenčních cen. Pokyny dále jasně uvádějí, že sleva z ceny musí být vztažena k „předchozí ceně“ (kterou se dle čl. 6a odst. 2 směrnice rozumí „nejnižší cena“). Z uvedeného lze jednoznačně dovodit, že k dosažení cíle a smyslu právní úpravy je nezbytné, aby prodávající informaci o slevě z ceny uváděli tak, aby byla výše slevy též počítána z nejnižší ceny.
65. Žalovaný si je dále vědom, že Pokyny nejsou závazným právním pramenem, jak již uvedl na straně 11 napadeného rozhodnutí. Tento dokument lze však (obdobně jako důvodovou zprávu k zákonu) použít při výkladu předmětného ustanovení, zejména při výkladu teleologickém – tedy objasnění cíle a účelu právní úpravy (relevantní pasáže Pokynů jsou

citovány v napadeném rozhodnutí na straně 12). Pokyny k výkladu směrnic při výkladu odpovídajících zákonných ustanovení ostatně používá i soud, lze poukázat např. na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2024, č. j. 31 A 18/2023-336, ve kterém se soud vyjadřoval k použití sdělení Evropské komise Pokyny k výkladu a uplatňování směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU o právech spotřebitelů: *„K tomu soud podotýká, že ačkoliv se jedná o dokument, který není právně závazný, nelze jeho význam opomenout. Výkladový pokyn vydaný Evropskou komisí poskytuje důležité informace o smyslu a účelu právní úpravy z pohledu navrhovatele příslušné právní úpravy, a plní tedy obdobnou úlohu jako důvodová zpráva k návrhu zákona v rámci vnitrostátního legislativního procesu. Přestože tedy nejde o závazný právní předpis, plní důležitou roli, je-li třeba užít teleologického a historického výkladu práva. Pro příkladné užití výkladových pokynů soud odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52. V tomto rozsudku soud podpůrně použil výkladové pokyny, stejně jako to učinil žalovaný v posuzované věci.“*

66. Žalovaný dále k námitce žalobce ohledně možnosti uvádět jinou referenční cenu (než nejnížší cenu) připouští, že zákon toto jednání nezakazuje, avšak ani jinou referenční cenu výslovně nijak neupravuje. Jak bylo výše uvedeno, prodávající tedy může jinou referenční cenu uvést (např. žalobkyní uváděnou „běžnou cenu“), avšak je povinen ji srozumitelně vysvětlit a zřetelně odlišit od povinných údajů o nejnížší ceně, což však žalobce neučinil. Jak bylo popsáno v napadeném rozhodnutí na straně 11, žalobce u zboží nabízeného ve slevě uváděl „běžnou cenu“, která však nebyla spotřebiteli nijak vysvětlena, dále konečnou nabídkovou cenu, přičemž slevu počítala právě z „běžné ceny“. Nejnížší cena byla na cenovce uvedena ve spodní části drobným písmem, kde mohl být tento povinný údaj spotřebitelem zcela přehlédnut a ten tak mohl zaměnit „běžnou cenu“ za nejnížší cenu. K povinnosti srozumitelně informovat spotřebitele o ceně lze poukázat na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 11. 2022, č. j. 25 Ad 5/2021-32: *„Krajský soud má současně za to, že požadavek § 12 zákona o ochraně spotřebitele na jasnou informaci o konečné ceně výrobku nemá za účel zaplavení spotřebitele více informacemi, které by naopak svou mnohostí mohly spotřebitele zmást. Účelem předmětného ustanovení je, aby zákazník měl okamžitou přesnou, správnou a nezavádějící informaci o ceně konkrétního výrobku.“* Žalovaný má za to, že tento závěr lze vztáhnout i na dodržování povinností dle § 12a zákona o ochraně spotřebitele a na uvádění dalších případných informací o slevě nad rámec zákona (např. uvedené „běžné ceny“). K jiným referenčním cenám se obdobně vyjadřuje i Evropská komise v Pokynech, podle nichž je uvádění takových údajů povoleno, avšak tyto dodatečné údaje musí být spotřebiteli srozumitelně vysvětleny, nesmí snižovat jeho pozornost při uvádění nejnížší ceny a sleva má být nadále vztažena právě k nejnížší ceně (relevantní pasáže jsou citovány na straně 11 napadeného rozhodnutí).
67. Žalobce uvádí, že uvedl informaci o nejnížší ceně i procentuální výši slevy vzhledem k nejnížší ceně a spotřebitel tak tyto údaje mohl snadno zjistit a posoudit, zda byla výrobku uměle navýšena. K tomu žalovaný pouze podotýká, že by bylo zcela v rozporu s cílem právní úpravy, která má zabránit umělému navyšování ceny, z níž má být počítána sleva, nebo klamání ohledně výše slevy, aby si spotřebitel musel z množství údajů na cenovce sám zjistit a posoudit, zda k takovému jednání došlo či nedošlo. Jak je patrné ze spisového materiálu, nejnížší cena byla uvedena drobným písmem ve spodní části cenovky a vedle této ceny byl v závorce procentní údaj (který měl zřejmě vyjadřovat žalobkyní uvedenou procentuální výši slevy vzhledem k nejnížší ceně). Tyto informace však byly sotva patrné ve srovnání s

dominantně uvedenými údaji o konečné nabídkové ceně a „běžné ceně“ (nijak nevysvětlené) následované procentuálním vyjádřením slevy a slovem „AKCE“. Rovněž je patrné, že sleva byla počítána právě z blíže nespecifikované „běžné ceny“, nikoliv nejnižší ceny. Žalovaný tedy trvá na tom, že spotřebitel tak mohl povinné údaje podle § 12a zcela přehlédnout a „běžnou cenu“ tak zaměnit za nejnižší cenu.

68. K námitce žalobce ohledně toho, že povinnost informovat o nejnižší ceně není vzhledem k účinnosti zákona od 6. 1. 2023 zavedenou komunikací, žalovaný pouze podotýká, že se takto v napadeném rozhodnutí na straně 13 pouze vypořádal s odpovídající námitkou žalobce v odvolání. Žalobce přitom v odvolání argumentoval historicky zavedenou cenovou komunikací, na niž jsou spotřebitelé zvyklí, a zákaznickým průzkumem, podle něhož údajně spotřebitel vnímá informaci o nejnižší ceně za posledních 30 dní za nadbytečnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto námitku nepovažoval za důvodnou, neboť povinnost dle § 12a zákona o ochraně spotřebitele byla do právního řádu zavedena teprve s účinností od 6. 1. 2023, a to právě s cílem zavést do slevové komunikace jasná pravidla a učinit ji pro spotřebitele transparentnější. Žalovaný má za to, že s ohledem na tuto nově stanovenou povinnost prodávajícího mohl spotřebitel naopak legitimně očekávat, že prodávající bude v souladu s předmětným ustanovením uvádět u zboží ve slevě informaci o nejnižší ceně a vztahovat k ní též výši slevy.
69. K námitce žalobce, podle níž zákon nestanoví povinnost uvádět informaci o nejnižší ceně určitým způsobem (velikostí písma apod.), žalovaný podotýká, že předmětem řízení o přestupku bylo porušení § 12a zákona o ochraně spotřebitele tím, že žalobce u kontrolovaných výrobků vztahoval výši slevy k jiné než nejnižší ceně. Žalobce naopak nebyl sankcionován za to, že informaci o nejnižší ceně uvedl způsobem rozporným se zákonem (např. nedostatečnou velikostí písma). V napadeném rozhodnutí na stranách 12 až 13 bylo pouze podpůrně argumentováno tím, že žalobce sice na cenovkách výrobků uváděl informaci o nejnižší ceně, avšak tato byla v porovnání s konečnou nabídkovou cenou a „běžnou cenou“, z níž byla počítána sleva, uvedena naprosto marginálním způsobem, který spotřebitel mohl snadno přehlédnout.
70. K argumentaci žalobce ohledně zavedené komunikace v reklamních sděleních žalovaný uvádí, že v řízení o přestupku bylo posuzováno plnění informační povinnosti podle zákona o ochraně spotřebitele, konkrétně uvádění informace o slevě přímo na cenovkách nabízených výrobků, což nelze zaměnit za reklamní sdělení. Jak bylo uvedeno výše, při plnění informačních povinností (včetně povinností týkajících se informací o cenách a slevách) prodávající musí informovat spotřebitele zřetelně, jednoznačně a srozumitelně v souladu se zákonnými požadavky, což v případě žalobce splněno nebylo. Žalobce sice na cenovkách výrobků nabízených ve slevě uvedl nejnižší cenu, avšak pouze drobným písmem ve spodní části cenovky, tato sleva nebyla počítána z nejnižší ceny, ale z „běžné ceny“, která byla uvedena výrazně společně se slovem „AKCE“ a procentním vyjádřením slevy, a tato „běžná cena“ nebyla spotřebiteli nijak vysvětlena.
71. Žalovaný tedy na základě všeho výše uvedeného nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jejími argumenty a rozhodnutí by tak bylo nepřezkoumatelné. Shora uvedený výklad ustanovení § 12a zákona o ochraně spotřebitele rovněž žalovaný považuje za správný a zákonný, odůvodněný za použití několika výkladových metod.

K formální stránce přestupku

72. Žalovaná má za to, že se v předchozím bodu tohoto vyjádření, stejně jako v napadeném rozhodnutí, k naplnění formální stránky přestupku již podrobně vyjádřila, a trvá na tom, že v řízení o přestupku bylo prokázáno porušení zákonné povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele ze strany žalobkyně.

K materiální stránce přestupku

73. Žalovaný uvedl, že se materiální stránkou přestupku zabýval podrobně v napadeném rozhodnutí na stranách 14 až 15, a má za to, že se dostatečně vypořádal s argumenty žalobce uvedenými již v odvolání. Předně žalovaný považuje zákonem chráněný zájem za významný, neboť spotřebitel je vůči prodávajícímu v informační nevýhodě a je tedy nezbytné, aby mu požadované informace byly poskytnuty řádně, jednoznačně a srozumitelně. Vzhledem ke způsobu spáchání podrobně popsánému výše má žalovaný za to, že žalobce jednal proti samotnému účelu předmětné právní úpravy, tedy transparentně informovat spotřebitele o slevách a zajistit, aby za zboží ve slevě skutečně zaplatili méně, když u některých kontrolovaných výrobků byla konečná cena po deklarované slevě dokonce vyšší než nejnižší cena (podrobně popsáno na straně 13 napadeného rozhodnutí).
74. S námitkami ohledně zákaznického průzkumu se žalovaný vypořádal na stranách 12 až 13 napadeného rozhodnutí. Žalovaný trvá na tom, že zákaznickým průzkumem nelze vyvrátit zákonnou povinnost žalobce uvádět v oznámení o slevě nejnižší cenu a k této ceně též vztahovat výši slevy. Dále jak bylo podrobně popsáno výše, vzhledem k umístění povinného údaje o nejnižší ceně drobným písmem na spodním okraji cenovky si spotřebitelé tohoto údaje nemuseli ani všimnout, navíc se k němu sleva nijak nevztahovala. To mohlo též přispět k tomu, že nejnižší ceně nepřikládali v dané situaci takovou důležitost, když sleva byla počítána z (mnohem výrazněji uvedené) „běžné ceny“. Žalovaný dále podotýká, že ohledně tohoto jednání žalobce též eviduje podněty spotřebitelů (příklady uvedeny na stranách 14 až 15 napadeného rozhodnutí).

K liberačním důvodům

75. Žalovaný se k tomuto argumentu vyjádřil na straně 16 napadeného rozhodnutí, na něž odkazuje. K tvrzením žalobce pouze podotýká, že legislativní proces v souvislosti se zákonem č. 374/2022 Sb., kterým bylo přijato rovněž ustanovení § 12a zákona o ochraně spotřebitele, trval přibližně 6 měsíců, zákon nabyl účinnosti 7 měsíců po předložení návrhu zákona Poslanecké sněmovně. Po celou dobu byl návrh veřejně dostupný včetně důvodové zprávy. Pokyny k uplatňování směrnice byly vydány již před předložením návrhu zákona. Žalovaný již v průběhu legislativního procesu poskytoval v otázkách týkajících se návrhu zákona, včetně otázek ohledně § 12a zákona o ochraně spotřebitele, nadstandardní součinnost. Přitom konzistentně odkazoval na Pokyny s tím, že z nich bude při výkladu tohoto ustanovení vycházet. Jednání žalobce, který přes součinnost poskytnutou žalovaným nastavil svůj systém oznámení o slevě v rozporu s výše uvedeným výkladem zákona, však nelze považovat za naplnění liberačního důvodu podle ust. § 21 odst. 1 zákona o přestupcích.

K trvajícímu přestupku

76. Žalovaný se k této námitce rovněž podrobně vyjádřil na straně 17 napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného nelze vycházet pouze z jazykového vyjádření skutkové podstaty přestupku (zde „poskytuje“), ale především ze samotné definice trvajícího přestupku podle § 8 zákona

o přestupcích. Žalovaný trvá na tom, že posuzovaný přestupek je spáchán již tím, že prodávající neinformuje spotřebitele řádně o slevě u konkrétních výrobků podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele – tedy jednorázovým úkonem prodávajícího, kterým vyvolá protiprávní stav, avšak se již nevyžaduje, aby tento stav dále udržoval. Nastavení jednotné cenové komunikace ze strany žalobce tedy není rozhodující, neboť přestupky byly spáchány již uvedením informace o slevě v rozporu se zákonným ustanovením, nikoliv udržováním tohoto stavu.

77. K případu Sapeli žalovaný uvádí, že jednání obviněné v této věci nebylo posouzeno jako trvající přestupek (tato otázka nebyla v řízení ani řešena) a případy nejsou ani srovnatelné, neboť přestupek v uvedeném případě se vztahoval ke zjištěním z jedné kontroly, zatímco přestupky žalobce se vztahují k (na sobě nezávislým) zjištěním z několika kontrol různých provozoven v rámci místní příslušnosti správního orgánu prvního stupně.

K namítané nepřiměřenosti pokuty

78. Žalovaný má za to, že ke všem námitkám se již vyjádřil výše v rámci jednotlivých bodů. Zejména nesouhlasí s námitkou, že by neposkytl ohledně výkladu předmětného ustanovení potřebnou součinnost, neboť ta byla podnikatelům poskytována zcela nadstandardně. Dále žalovaný odmítá, že by zastával extenzivní výklad zákona, který žalobce nemohl předpokládat, neboť žalovaný od počátku (již od předložení návrhu zákona do legislativního procesu) zastával stejný výklad vycházející z Pokynů i z důvodové zprávy k zákonu. Žalovaný má dále za to, že hodnocení většího rozsahu následku přestupků (jednalo se o 21 přestupků navazujících na 21 kontrol, při nichž bylo zjištěno porušení předmětné povinnosti u 142 výrobků) v neprospěch žalobce je zcela v souladu s § 38 písm. b) zákona o přestupcích a hodnocení spáchání více přestupků v neprospěch žalobce je zcela v souladu s § 40 písm. b) zákona o přestupcích. Nastavení jednotné cenové komunikace v rozporu s výkladem zastávaným žalovaným, který byl žalobci předem znám, naopak nelze hodnotit ve prospěch žalobce. Žalovaný považuje uloženou pokutu za odpovídající povaze a závažnosti přestupku i dalším okolnostem podrobně popsáním v napadeném rozhodnutí.

K průzkumu veřejného mínění

79. Žalovaný předně uvádí, že předmětem řízení o přestupku bylo porušení informační povinnosti podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele, nikoliv porušení zákazu nekalých obchodních praktik. Žalovaný trvá na tom, že žalobce předmětnou povinnost jednoznačně porušil, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku, u které již zákon nevyžaduje způsobilost ovlivnit spotřebitele (jak je tomu u nekalých obchodních praktik). K průzkumu veřejného mínění se již žalovaný vyjádřil výše (v rámci bodu k materiální stránce přestupku) a v napadeném rozhodnutí na straně 13.

K tvrzeným vadám řízení

80. Žalovaný se s těmito argumenty vypořádal již na stranách 15 až 16 napadeného rozhodnutí. Nyní opětovně podotýká, že výše uvedená atrakce či delegace jsou fakultativními postupy a správní orgán nevyhověl žádosti obviněné, což podrobně zdůvodnil již v průběhu řízení v dokumentu „Sdělení ve věci žádosti o delegaci ve smyslu ust. § 131 odst. 2 písm. b) správního řádu, resp. o atrakci ve smyslu ust. § 131 odst. 1 písm. c) správního řádu“ ze dne 25. 8. 2023, č. j. ČOI 105804/23/O100, který je součástí spisu. Na straně 15 napadeného rozhodnutí jsou zopakovány důvody, proč žalobcem navrhované postupy nebyly na

posuzovanou věc shledány přílehlavými, žalovaný tedy nesouhlasí s argumentem, že se k této námitce nijak nevyjádřil.

K tvrzené nepřezkoumatelnosti

81. Žalovaný se ke všem výše uvedeným námitkám již vyjádřil v rámci jednotlivých bodů výše a má za to, že porušení povinnosti ze strany žalobce bylo ve správním řízení jednoznačně prokázáno a řádně odůvodněno. Dále se žalovaný dostatečně vypořádal s námitkami týkajícími se materiální stránky přestupku, liberačních důvodů, okolnostmi pro stanovení výše pokuty i návrhem na spojení do společného řízení. Žalovaný tedy nesouhlasí s tvrzením, že se těmito otázkami v napadeném rozhodnutí blíže nezabýval, a má za to, že rozhodnutí je zcela přezkoumatelné.

K návrhu na položení předběžných otázek

82. Žalovaný k tomu pouze podotýká, že již byla podána žádost k Soudnímu dvoru Evropské unie o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu čl. 6a směrnice o cenách dne 25. 5. 2023 německým soudem Landgericht Düsseldorf. Jedná se o věc C-330/23, Aldi Süd, a předložené předběžné otázky zní: „1. Musí být čl. 6a odst. 1 a 2 směrnice o označování cen vykládán v tom smyslu, že procentní údaj uvedený v oznámení o slevě z ceny se může vztahovat výlučně k předchozí ceně ve smyslu čl. 6a odst. 2 směrnice o označování cen? 2. Musí být čl. 6a odst. 1 a 2 směrnice o označování cen vykládán v tom smyslu, že propagační zdůraznění, jehož cílem je vyzdvihnout cenovou výhodnost nabídky (jako je například označení ceny jako „cenový hit“), se v případě, že je použito v oznámení o slevě z ceny, musí vztahovat k předchozí ceně ve smyslu čl. 6a odst. 2 směrnice o označování cen?“

Zjištění ze správního spisu

Řízení předcházející přestupkovému řízení žalobce

83. Přestupkovému řízení předcházely kontroly v lednu 2023 až květnu 2023 v provozovnách žalobce prováděné Českou obchodní inspekcí, inspektorátem Olomouckým a Moravskoslezským. Kontrolní zjištění byla popsána vždy v příslušném Protokolu o kontrole, proti nimž žalobce podal námitky. Tyto byly po obsahové stránce zaměřeny obdobně jako hlavní žalobní námitka na to, že § 12a odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, byl správním orgánem vyložen rozporně s platnou a účinnou právní úpravou, dále bylo namítáno, že chybí možnost narušit ekonomické chování spotřebitelů, že ČOI neposkytla součinnost soukromoprávním subjektům a že činnosti kontrolované osoby jsou nad rámec zákonných povinností. Tyto námitky byly vždy vyřízeny tak, že byly zamítnuty. Součástí spisu je i pořízená fotodokumentace. Konkrétní kontrolní zjištění po skutkové stránce nabyla žalobcem nijak napadána ani zpochybňována.
84. Součástí spisu je i pořízená fotodokumentace k označení zboží. Např. u dodatku k protokolu ze dne 5. 4. 2023 o kontrole provedené v provozovně žalobce na adrese Záhumenní 351/3b v Kopřivnici je připojena fotografie výrobku Panzani Gluten Free Penne 400g (nadpis), prodáváný za cenu 54,90 (tento údaj je na ceně nejvýraznější), dále je menším písmem uvedena částka 74,90, která je škrtnutá, vedle ní je uveden v černém poli údaj „-26%“, text je uzavřen textem „AKCE“ – opět o větší velikosti písma. Následuje čárový kód zboží a na jeho úrovni malým písmem text „1 kg = 137,25 Kč“. Na nejspodnějším řádku cenovky je malým písmem uveden text: „Nejvýhodnější cena za posl. 30 dní: 54,90“. (pozn. soudu: týká se

skutku, který je ve výrokové části napadeného rozhodnutí pod bodem I bod 2, 3. odrážka rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).

Přestupkové řízení vedené správním orgánem v prvním stupni

85. *Příkazem České obchodní inspekce, inspektorátu Olomouckého a Moravskoslezského č. j. ČOI 95285/23/3100/P 0507/Vit, sp. zn. ČOI 38555/23/4000 ze dne 1. 8. 2023* byl žalobce uznán vinným přestupky dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, které byly v podrobnostech po skutkové stránce vymezeny ve výroku I v bodech 1 – 21, výrokem ad. II mu byla uložena za tyto přestupky dle § 24 odst. 19 písm. e) ZOS ve spojení s ust. § 90, § 46 odst. 1 a 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky úhrnná pokuta ve výši 470 000 Kč, kterou byl žalobce zavázán zaplatit ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci do DS jeho zástupce dne 1. 8. 2023. *Toto rozhodnutí bylo zrušeno odporem žalobce ze dne 8. 8. 2023*, v němž žalobce namítal (obdobně jako v žalobě) nesprávné právní posouzení, dále pak, že jednání není přestupkem, neboť není dána jeho materiální stránka, namítal dále krátkost legisvakanční lhůty a nejasný výklad. Řízení je dále zatíženo procesními vadami spočívající v nespojení jiných přestupkových řízení (např. příkaz č. j. ČOI 801133/23/2200, sp. zn. 34063/23/2200 ze dne 26. 6. 2023), v nichž jsou postihována stejná porušení stejné povinnosti, liší se pouze tím, že navazují na kontrolní zjištění učiněná v rámci kontroly v jiné provozovně účastníka řízení, která však z hlediska místní příslušnosti spadá do obvodu stejného správního orgánu; odkazoval na § 88 zákona o odpovědnosti za přestupky, navrhoval spojení všech řízení do společného.
86. *Přípisem ze dne 25. 8. 2023 adresovaným žalobci Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát* reagovala na žádost žalobce o delegaci, resp. o atrakci dle § 131 odst. 2 písm. b), resp. § 131 odst. 1 písm. c) s. ř. Správní orgán odkázal na to, že podle § 131 odst. 6 správního řádu by ke změnám příslušnosti mělo docházet jen v odůvodněných případech. Odkazoval na skutečnost, že podle § 131 odst. 1 písm. c) správního řádu může nadřízený správní orgán mimo jiné na požádání účastníka věc usnesením převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně ve věci, u níž lze mít důvodně za to, že výrazně ovlivní poměry účastníků ve správních obvodech více podřízený správní orgánů. Jde o atrakci nikoliv povinnou, nýbrž možnou, jsou-li splněny stanovené podmínky, a dopadá na řízení s více účastníky. O takovou situaci v daném případě nelze nejde. Ani postup podle § 131 odst. 2 písm. b) s. ř., ve kterém je upraveno pouze fakultativní vedení společného řízení, za situace, kdy nadřízený orgán může na požádání účastníka usnesením pověřit k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný nadřízený správní orgán ve svém správním obvodu za účelem spojení jednotlivých řízení ve společné řízení podle ustanovení § 140 správního řádu, aby byla zajištěna potřebná věcná shoda nebo návaznost rozhodnutí, nelze v dané věci použít. Pokud jde o věcnou shodu, pak shodný přístup k posouzení splnění této povinnosti různými inspektoráty je zajištěn metodickou činností ústředního inspektorátu vůči jednotlivým inspektorátům. Rozhodnutí jednotlivých inspektorátů v této věci pak na sebe nijak nenavazují, účel delegace spočívající v zajištění návaznosti rozhodnutí tak nebyl v tomto případě naplněn. Poukazuje-li obviněná v žádosti na velké množství kontrol inspektorátů týkajících se skutkově totožné věci, pak k tomu ústřední inspektorát poznamenává, že tato okolnost naopak odůvodňuje to, aby řízení ve věci velkého množství kontrol vedl pouze místně příslušný inspektorát a kontrolní zjištění tak byla co nejrychleji projednána a uzavřena a nedocházelo ke zbytečným průtahům řízení způsobeným dalšími zjištěními jinými inspektoráty. V kontrolní praxi ČOI je zcela běžné, že více inspektorátů

kontroluje dodržování stejných povinností v provozovnách téhož prodávajícího umístěných v jejich územním obvodu a tyto inspektoráty následně vedou přestupkové řízení ve věcech ve věci případně zjištěných pochybení, tedy aniž by docházelo k delegaci ve smyslu ustanovení § 131 odst. 2 písm. b) ZOS. Z uvedených důvodů žádosti žalobce tedy nebylo vyhověno.

87. *Přípisem ze dne 25. 9. 2023* byl žalobce poučen o dalším procesním postupu, byla mu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě do 10 dnů od doručení této výzvy. Uvedené bylo žalobci do DS jeho zástupce doručeno dne 27. 9. 2023.

Rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni

88. *Rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorátu Olomouckého a Moravskoslezského č. j. ČOI 140311/23/3100/R 0507/Vit, sp. zn. ČOI 38555/23/3100 ze dne 9. 11. 2023* byl žalobce uznán vinným přestupky dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, které byly v podrobnostech po skutkové stránce vymezeny ve výroku I v bodech 1 – 21, výrokem ad. II mu byla uložena za tyto přestupky dle § 24 odst. 19 písm. e) ZOS ve spojení s ust. § 90, § 46 odst. 1 a 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky úhrnná pokuta ve výši 470 000 Kč, kterou byl žalobce zavázán zaplatit ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci do DS jeho zástupce dne 10. 11. 2023.
89. Skutek byl ve všech případech vymezen datem, kdy bylo protiprávní jednání zjištěno, identifikací provozovny žalobce, ve které bylo zjištěno, popisem konkrétního zboží, kterého se přestupek týkal, a popisem cenových údajů a údajů o poskytnuté slevě; příkladmo soud pro ilustraci za všechny zde uvedené případy uvádí citaci z bodu I bodu 2, třetí odrážky včetně návěti (jde o zboží, u něhož soud popsal cenovku z pořízené fotodokumentace – viz. shora):
90. „*Obviněná, společnost Albert Česká republika, s.r.o., sídlem Radlická 520/117, 158 00 Praha 5, IČO: 440 12 373, se uznává vinnou z porušení právních povinností, kterých se v postavení prodávajícího dopustila tím, že:*
- 2) dne 29. 03. 2023 na své provozovně Albert Supermarket 396, na adrese Záhumenní 351/3b, 742 21 Kopřivnice, informaci o slevě z ceny poskytovala v rozporu s ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, neboť:*
- u výrobku **Panzani Gluten free Penne 400g**, výrobek č. 27638323, který byl v rámci slevové akce od 29. 3. 2023 nabízen a prodáván za aktuální cenu 54,90 Kč, deklarovala slevu – 26 % z původní „referenční“ ceny **74,90 Kč**, ačkoli z předložené cenové evidence vyplynulo, že nejnižší cena výrobku, za kterou jej prodávající v době 30 dnů před poskytnutím slevy nabízel a prodával, činila **54,90 Kč**...“.*
91. V odůvodnění správní orgán konstatoval, že v rámci uvedených kontrol bylo po kontrolované osobě požadováno předložení cenové evidence, z níž je zřejmý vývoj cen namátkově vybraných výrobků za období 30 dnů před poskytnutím uvedených slev. Na základě předložené cenové evidence bylo u některých z kontrolovaných výrobků zjištěno, že informace o slevě z ceny výrobku je v rozporu s ust. § 12a písm. a) ZOS, neboť informace o nejnižší ceně výrobku v době 30 dnů před poskytnutím slevy nekoresponduje s údaji z cenové evidence. Konkrétně bylo zjištěno, sleva u těchto výrobků byla poskytována z ceny, která byla odlišná od nejnižší ceny výrobku v době 30 dnů před poskytnutím slevy. Navíc bylo zjištěno, že u dotčených výrobků docházelo před poskytnutím slevy k záměrnému

navýšení cen, přičemž následná sleva byla odečtena z takto navýšené ceny, a nikoliv z nejnižší ceny výrobku v době 30 dnů před poskytnutím slevy, jak zákon o ochraně spotřebitele prodávajícím ukládá.

92. Celkem bylo porušení ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS konstatováno u 142 z celkového počtu 204 kontrolovaných výrobků, což představuje cca 70 % kontrolovaných výrobků. Jednotlivé výrobky, u nichž bylo porušení informační povinnosti dle ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS při jednotlivých kontrolách konstatováno, jsou blíže specifikovány ve výroku tohoto příkazu.
93. K námitkám formulovaným v odporu žalobce správní orgán uvedl:
94. Správní orgán uvádí, že při kvalifikaci jednání obviněné vycházel z ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, podle něhož *informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy.*
95. Co se týče výkladu ust. § 12a ZOS, správní orgán je toho názoru, že v daném případě nelze hovořit o mezeře v zákoně (pravé či nepravé), kterou by správní orgán dotvářel výkladem použitým v rozporu se zásadou subsidiarity. Naopak správní orgán vycházel ze stávající soudní judikatury, podle níž při aplikaci daného ustanovení není vhodné vycházet pouze z doslovného znění zákona, ale je rovněž zapotřebí vycházet z účelu zákona a jeho návaznosti na evropské právo. K tomuto je vhodné zmínit například nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2004, sp.zn. III. ÚS 258/03, v němž se uvádí: *„Neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jazykového výkladu; jazykový výklad představuje toliko prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu ... Soud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci...“*
96. V daném ohledu proto správní orgán při výkladu předmětného ustanovení vycházel z bodu 26 důvodové zprávy k zákonu č. 374/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 374/2022 Sb.“), kterým byl ZOS s účinností ode dne 6. 1. 2023 novelizován, dle něhož je ustanovení § 12a ZOS transpozicí nového čl. 6a revidované směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 (dále jen „směrnice“). Cílem této úpravy je posílení transparentnosti při informování spotřebitelů o poskytovaných slevách výrobků a *zabránit tak umělému navyšování ceny a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy.*
97. V ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS se nově stanoví, že spotřebitel musí být informován jak o poskytnuté slevě, tak o původní ceně, kterou je nejnižší cena výrobku uplatňovaná prodávajícím v rozmezí 30 dnů bezprostředně *před poskytnutím slevy.*
98. V souvislosti s výkladem ust. § 12a ZOS lze dále odkázat na sdělení Evropské komise Pokyny k výkladu a uplatňování článku 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli (dále jen „pokyny Komise“), dostupné na: <https://eur-lex.europa/legal->

content/CS/TXT/?uri=CELEX:52021XC1229(06). Jedná se sice o nezávazný dokument, avšak je možné z něj vycházet při výkladu ust. § 12a ZOS, kterým byl transponován čl. 6a směrnice do českého právního řádu.

99. Čl. 6a odst. 1 směrnice se uvádí: „*Veškerá oznámení o slevě z ceny musí uvádět předchozí cenu, kterou obchodník uplatňoval pro určité období před uplatněním slevy z ceny.*“ V čl. 6a odst. 2 směrnice se dále uvádí: „*Předchozí cenou se rozumí nejnižší cena, kterou obchodník uplatňoval během období ne kratšího než 30 dnů před uplatněním slevy.*“
100. V kapitole 1. OBLAST PŮSOBNOSTI ČLÁNKU 6A v bodu 1.1. Význam „oznámení o slevě z ceny“ pokynů Komise se uvádí: „*Článek 6a se vztahuje na propagační prohlášení prodávajícího o snížení ceny, kterou se zboží účtuje. Slevu z ceny lze oznámit například: - v procentech (%), např. „20% sleva“, nebo jako konkrétní částku, např. „sleva 10 EUR“, - uvedením nové (nižší) ceny spolu s uvedením dříve uplatňované (vyšší) ceny. Předchozí cenu lze uvést v přeškrtnuté podobě, např. „Nyní 50 EUR, dříve 100 EUR“ nebo „50EUR * 100 EUR“, - jakoukoliv jinou propagační technikou, jako je „nakupujte dnes bez DPH“, která spotřebiteli říká, že snížení ceny se rovná hodnotě DPH (neznačená to, že by se DPH neodváděla), - prezentováním aktuální ceny jako „zaváděcí“ nebo podobnými pojmy a označením vyšší ceny jako budoucí běžné ceny.*“
101. Z uvedeného je tedy zřejmé, že „oznámením o slevě z ceny“ je v podstatě jakýkoliv projev vůle prodávajícího učiněný vůči spotřebitelům, z něhož je zřejmé, že dochází ke snížení ceny u nabízeného zboží. Veškerá „oznámení o slevě z ceny“ přitom musí zahrnovat „předchozí cenu“, kterou se rozumí nejnižší cena, kterou prodávající uplatňoval během období ne kratšího než 30 dnů před uplatněním slevy z ceny.
102. V kapitole 2. Uvedení „předchozí“ ceny pokynů Komise, konkrétně v bodu 2.1 Obecná pravidla se uvádí: „*Ustanovení čl. 6a odst. 1 požaduje, aby obchodník, který oznámí slevu z ceny, uvedl „předchozí“ cenu. Ustanovení čl. 6a odst. 2 „předchozí cenu“ definuje jako nejnižší cenu, kterou daný obchodník uplatnil.*“
103. Dále se v předmětném bodu pokynů Komise uvádí: „*Pro zajištění souladu s článkem 6a musí obchodník oznamující slevu z ceny identifikovat nejnižší cenu, kterou účtoval za příslušné zboží nebo zboží po dobu nejméně posledních 30 dnů před uplatněním slevy z ceny. Tato nejnižší cena zahrnuje jakoukoli předchozí cenu „po slevě“ během tohoto období. Nezohlednění cen uplatňovaných během předchozích propagačních období 30 dnů před oznámením o snížení ceny bude v rozporu s článkem 6a směrnice o označování cen. (...)*“
104. V souladu s tím musí být sleva z ceny prezentována s použitím uvedené „předchozí“ ceny jako referenční ceny, tj. ***jakákoliv uvedená procentuální sleva z ceny musí být založena na „předchozí“ ceně stanovené v souladu s článkem 6a:***
 - a. ***Pokud je například oznámení o slevě z ceny „50% sleva“ a nejnižší cena za předchozích 30 dní byla 100 EUR, bude prodejce muset prezentovat jako „předchozí“ cenu 100 EUR, ze které se vypočítá 50% snížení, nehledě na to, že poslední prodejní cena zboží byla 160 EUR.***
105. Článek 6a zároveň nebrání prodávajícímu uvádět při oznámení slevy z ceny jiné referenční ceny za předpokladu, že jsou takové dodatečné referenční ceny jasně vysvětleny, nezpůsobují změnu a nesnižují pozornost spotřebitele při uvádění „předchozí“ ceny v souladu s článkem 6a.

- a. *Například obchodník, který uplatňuje slevu z ceny častěji než jednou za 30 dní, může spotřebitele dodatečně informovat o svých dalších předchozích cenách takto: 20 % sleva od [počáteční datum] do [koncové datum]: 80 EUR místo 100 EUR, naše nejnižší cena za posledních 30 dní. Naše běžná cena mimo propagační období za posledních 30 (nebo 100 dní atd.) byla 120 EUR“.*
106. *Způsob, jakým jsou tyto jiné referenční ceny prezentovány a vypočítávány, obecně podléhá směrnici o nekalých obchodních praktikách. V tomto ohledu musí obchodníci vždy zajistit, aby spotřebiteli bylo jasné, co představují ostatní uvedené referenční ceny.“*
107. Z pokynů Komise k čl. 6a směrnice tedy zcela jednoznačně vyplývá, že „předchozí cena“, která je nejnižší cenou za období nejméně 30 dnů před uplatněním slevy z ceny, je vždy vázána na oznámení slevy z ceny. Jinými slovy vyjádřeno, oznámená sleva výrobku se určuje právě z této nejnižší ceny za posledních 30 dnů před uplatněním slevy.
108. Z uvedeného tedy zcela nepochybně vyplývá, že ke splnění povinnosti dle ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS nepostačuje, pokud prodávající na cenovce vedle prodejní ceny a původní ceny výrobku uvede nejnižší cenu, za kterou byl výrobek prodáván v době 30 dnů před poskytnutím slevy. Ke splnění uvedené zákonné povinnosti je zapotřebí, aby byla sleva výrobků z uvedené nejnižší ceny za 30 dnů před poskytnutím slevy vypočtena. Jiný postup postrádá smysl a je v rozporu s účelem výše uvedené právní úpravy.
109. V daném ohledu tedy nelze přijmout argumentaci obviněné, že z její strany k porušení ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS nedošlo, neboť vedle konečné ceny poskytla rovněž informaci o nejnižší ceně za posledních 30 dní před poskytnutím slevy, a to v části cenovky „Nejvýhodnější cena za posledních třicet dní“.
110. Z výše uvedených pokynů Komise k čl. 6a směrnice vyplývá, že předchozí „referenční“ cenou se rozumí nejnižší cena za posledních 30 dnů před poskytnutím slevy, a z této ceny musí být sleva počítána. Pouhé seznámení spotřebitele s nejnižší cenou za posledních 30 dní před slevou, aniž by byla sleva z této nejnižší ceny následně počítána, je v rozporu s čl. 6a směrnice a ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS.
111. Dále správní orgán k argumentaci uvádí, že odpovědnost obviněné za porušení uvedené právní povinnosti nelze ze strany obviněné zmírnit ani tím, že na cenovkách bylo vedle konečné ceny, původní ceny a nejnižší ceny zboží za posledních 30 dní před slevou, uvedeno taktéž procentuální vyjádření rozdílu mezi konečnou cenou a cenou původní a dále procentuální vyjádření mezi konečnou cenou a nejvýhodnější cenou za posledních 30 dní před slevou. Poskytnutí těchto doplňujících informací spotřebitelům, aniž by byla sleva odvozována od nejnižší ceny za posledních 30 dní před slevou, není v tomto směru z hlediska splnění právní povinnosti dle ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS dostačující.
112. Co se týče další argumentace obviněné, týkající se absence bližších údajů, jakým způsobem má být splnění předmětné zákonné povinnosti ze strany prodávajícího zajištěno (např. velikost písma, způsob cenové komunikace), správní orgán k tomuto uvádí, že ne vždy je vhodné určitou problematiku prostřednictvím právní úpravy co nejvíce konkretizovat. V daném případě to není vzhledem k širokému okruhu zboží a služeb, na které uvedené zákonná povinnost dopadá, zřejmě ani účelné. Současně je třeba uvést, že ani absence bližšího vodítka ke splnění uvedené povinnosti, nemůže ospravedlnit jednání obviněné. Krom toho je třeba uvést, že podstatou postihovaného jednání není to, jakým způsobem obviněná

spotřebiteli sdělila, že je zboží nabízeno ve slevě, ale to, že slevu počítala z uměle navýšené ceny.

113. K uvedené argumentaci, týkající se případného postihu za přešůpek spočívající v porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik, správní orgán uvedl, že se jí v odůvodnění tohoto rozhodnutí blíže nezabýval, neboť zmíněná argumentace se postihovaného přešůpku nijak netýká. K absenci bližších pokynů, z nichž by vyplýval konkrétní způsob dodržení zákonné povinnosti ze strany prodávajícího, se správní orgán vyjadřuje v odůvodnění tohoto rozhodnutí výše. Taktéž se v odůvodnění výše správní orgán zabývá argumentací obviněné týkající se nezákonnosti výkladu předmětného zákonného ustanovení.
114. K námitce, že správní orgán neprovedl dostatečnou edukaci směrem ke spotřebitelům, kterým nebyla dostatečným způsobem vysvětlena, správní orgán uvedl, že nově stanovené povinnosti dopadají primárně na podnikatele, kteří jsou povinni je plnit. Na spotřebitele tak účinek právní normy dopadá až následně v závislosti na tom, zda a do jaké míry prodávající svoje zákonné povinnosti plní či neplní. V tomto směru je správní orgán toho názoru, že je především povinností prodávajícího, aby svoji informační povinnost vyplývající z předmětného ustanovení plnil tak, jak mu to zákon ukládá, a současně tak, aby poskytnuté informace byly pro spotřebitele srozumitelné a snadno pochopitelné. Co se týče samotného dopadu předmětného ustanovení na spotřebitele, jeho cílem je ochrana spotřebitele před svévolným navyšováním cen ze strany prodávajících. Jakákoli další aktivita na straně spotřebitelů není v tomto ohledu nutná.
115. K námitce, že spotřebitel její cenové komunikaci rozumí, což dovozuje mimo jiné z toho, že kontroly ČOI jsou prováděny výhradně z úřední povinnosti, a nikoliv na základě podnětu spotřebitele. správní orgán uvedl, že předmětem postihu není způsob, jakým obviněná vede cenovou komunikaci vůči spotřebitelům, ale fakt, že slevy odvozuje od uměle navýšených cen, což je v rozporu s ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. V daném směru nehraje proto roli, zda se spotřebitelé ohrazují vůči způsobu cenové komunikace či nikoliv, neboť prováděné kontroly cílí na obsah poskytovaných údajů.
116. Současně správní orgán nesouhlasí ani s argumentací obviněné, že spotřebitel díky zvolenému způsobu informování o slevě získává lepší přehled o relevanci poskytnuté slevy porovnáním s objektivně běžnou cenou výrobků. Správní orgán nesouhlasí ani s argumentací obviněné, že ceny nejsou před poskytnutím slevy uměle navyšovány, neboť z doložených cenových evidencí byl kontrolou prokázán pravý opak. Tedy to, že obviněná bezprostředně před poskytnutím slevy ceny zboží záměrně navyšuje, aby následně mohla spotřebitelům nabídnout údajnou slevu.
117. Co se týče argumentace obviněné, že správní orgán žádným způsobem nezohledňuje charakter většiny výrobků, které obviněná na svých prodejnách zákazníkům nabízí, a že u rychloobrátkového zboží (zejména u potravin a nápojů) zákazník neřeší vývoj ceny, nýbrž řeší aktuální potřebu, správní orgán k tomuto uvádí, že v ust. § 12a odst. 2 ZOS se uvádí, že odst. 1 téhož ustanovení se nepoužije pouze pro výrobky, které podléhají rychlé zkáze, a dále pro výrobky s krátkou dobou spotřeby. Pro další výrobky ze zákona žádná výjimka nevyplývá. Správní orgán je proto toho názoru, že v případě rychloobrátkového zboží, u kterého spotřebitel řeší především aktuální potřebu, a kupuje jej mnohem častěji, než jiné druhy zboží, by měl prodávající dbát na to, aby co nejdůsledněji plnil své zákonné

povinnosti. V případě, že tak nečiní, může mít porušení právních povinností naopak mnohem větší dopad na ekonomickou situaci zákazníků. V tomto směru se argumentace obviněné jeví jako nelogická, neboť dopad jejího jednání na běžného spotřebitele, jemuž jsou výrobky každodenní potřeby určeny, je mnohem závažnější.

118. K důvodům, pro které dle žalobce namítá, že nebyl naplněn materiální znak uvedeného přestupku ve smyslu ust. § 5 zákona o odpovědnosti a přestupky správní orgán uvedl, že není pochyb o tom, že porušením předmětné právní povinnosti u téměř 70% kontrolovaných výrobků byl naplněn materiální znak uvedeného přestupku v míře vyšší než nepatrné. Jako zásadní pro naplnění materiálního znaku přestupku správní orgán rovněž považuje skutečnost, že po počátečních kontrolách, které se v prodejnách obviněné uskutečnily v lednu 2023, kdy vyšlo najevo, že ze strany obviněné dochází k porušení dané informační povinnosti, obviněná nadále v porušování zákona pokračovala.
119. Skutečností, že se žádný zákazník neohradil vůči způsobu cenové komunikace, a že byly veškeré kontroly zahajovány z moci úřední, se správní orgán zabýval podrobněji zabýval v odůvodnění tohoto rozhodnutí výše. Správní orgán má současně za to, že uvedené skutečnosti nijak nesnižují míru škodlivosti daného jednání pro společnost.
120. K procesním námitkám a návrhu na spojení věcí do společného řízení správní orgán uvedl, že uvedenou žádostí obviněné společnosti se podrobně zabýval Ústřední inspektorát České obchodní inspekce v přípisu „Sdělení ve věci žádosti o delegaci ve smyslu ust. § 131 odst. 2 písm. b) správního řádu, resp. o atrakci ve smyslu ust. § 131 odst. 1 písm. c) správního řádu“ ze dne 25. 8. 2023, který byl obviněné společnosti doručen dne 4. 9. 2023.
121. Ke krátké legisvakanci lhůtě a nejasnému výkladu zákona č. 374/2022 Sb. správní orgán uvedl, že i přes poměrně krátkou legisvakanci lhůtu a stále nově vznikající doplňující stanoviska ČOI k uvedené problematice měla obviněná společnost již po počátečních kontrolách na jejích provozovnách, kdy jí byly ČOI vytknuty zjištěné nedostatky, zareagovat především odstraněním zjištěných závad. V takovém případě by bylo možno k výše uvedeným okolnostem přihlédnout jako k polehčujícím okolnostem. Takováto situace však nenastala, neboť obviněná po počátečních kontrolách a vytknutí nedostatků v porušování předmětné právní povinnosti nadále pokračovala. Co se týče aplikace ust. § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, podle něhož *právníká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila*, správní orgán k tomuto uvádí, že ve výše popsáném jednání obviněné společnosti nelze podle jeho názoru spatřovat vynaložení požadovaného úsilí, které bylo v dané situaci možné po ní požadovat ve snaze zabránit přestupku. Správní orgán je přesvědčen, že v rámci poskytnutých odpovědí na výkladové nejasnosti a v rámci odborných debat a kulatých stolů nemohly zaznít názory, které by obviněnou výše zmíněným způsobem vedly k porušení předmětné právní povinnosti. Správní orgán je toho názoru, že obviněná při aplikaci daného ustanovení použila vlastní výklad, jehož cílem je obcházet smysl a účel zákona ve snaze obhájit svoje jednání. V takovémto postupu lze naopak spatřovat významnou přítěžující okolnost, mající zásadní vliv na posouzení odpovědnosti obviněné.
122. *K druhu a výši správního trestu* Správní orgán při vyhodnocení povahy a závažnosti uvedených přestupků vyhodnotil rovněž význam zákonem chráněného zájmu, který byl v

daném případech porušen, resp. ohrožen, stejně jako způsob, míru a okolnosti, za nichž byly přestupky spáchány.

123. Primárním společenským zájmem, který byl v daném případě porušen, je zájem na respektování platného právního řádu a dodržování obecně závazných pravidel chování, stanovených právními předpisy. Na daném úseku státní správy upravuje takové závazné normy chování právě zákon o ochraně spotřebitele, kde je kladen důraz na ochranu práv spotřebitele jakožto slabší smluvní strany, jednající v rámci svých vlastních tržních možností jako protipól osobám, které jednají v rámci své podnikatelské nebo jiné činnosti.
124. Co se týče samotné povahy a závažnosti uvedených přestupků, správní orgán uvádí, že jednání obviněné společnosti vyhodnotil **jako závažné**, neboť výše popsaným jednáním došlo k ohrožení těch práv a zájmů spotřebitele, které lze označit za zásadní. Jak vyplývá z bodu 26 důvodové zprávy k zákonu č. 374/2022 Sb., cílem nové právní úpravy je především snaha zabránit umělému navyšování ceny a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy. Jednání obviněné, kdy v uvedených případech byla cena výrobků před slevou zcela evidentně uměle navýšena, lze považovat za klamání spotřebitele ohledně výše poskytovaných slev. Uvedené jednání obviněné tak mělo významný dopad nejen na důvěru spotřebitele, že je mu skutečně poskytována sleva výrobku, ale rovněž na jeho ekonomické chování. Jinými slovy vyjádřeno, byl spotřebitel v daných případech (prostřednictvím cenovek, letáků, atd.) obviněnou přesvědčován o tom, že nakupuje výhodně, ačkoliv tomu tak v uvedených případech nebylo. Pokud by byl spotřebitel o cenách, resp. o slevách řádně informován, mohl by objektivně zvážit, zda je pro něj koupě výrobku skutečně výhodná.
125. Správní orgán jako přitěžující okolnost vyhodnotil skutečnost, že obviněná poskytovala informaci o slevě z ceny v rozporu s ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS u 142 z celkového počtu 204 kontrolovaných výrobků, což představuje cca 70% kontrolovaných výrobků.
126. Dále správní orgán jako přitěžující okolnost vyhodnotil skutečnost, že obviněná se přestupků dopouštěla po poměrně dlouhé časové období od ledna do dubna 2023. Dále jako významnou přitěžující okolnost vyhodnotil správní orgán skutečnost, že obviněná zjištěné nedostatky neodstranila.
127. Správní orgán jako jedinou polehčující okolnost vyhodnotil skutečnost, že obviněná je zdejším inspektorátem za porušení povinnosti dle ust. § 12a ZOS postihována poprvé. Správní orgán se zabýval veškerými kritérii pro daný případ a zbývající zákonem o přestupcích stanovená kritéria nejsou v daném případě relevantní, a na výši uložené pokuty proto nemají vliv.
128. Správní trest, resp. pokuta, byl uložen s využitím absorpční zásady, vyplývající z ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle této zásady se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
129. V daném případě lze za přestupek podle ust. § 24 odst. 7 písm. l) ZOS podle ust. § 24 odst. 19 písm. e) ZOS uložit pokutu do výše 5 0000 00 Kč. Přitom všemi spáchanými činy obviněná naplnila skutkovou podstatu téhož přestupku. Všechny přestupky jsou tedy stejně trestné a horní hranice sazeb pokut jsou stejné. Vícečinný souběh posuzovaných přestupků byl při úvaze o výši pokuty posouzen jako přitěžující okolnost. Pokuta byla současně

uložena při samé dolní hranici zákonného rozpětí, neboť obviněná je za předmětné jednání postihována poprvé. V tomto ohledu správní orgán postupoval náležitě obezřetně.

130. Dle uvážení správního orgánu je uložena pokuta plně v souladu se zákonem, nese v sobě zejména nezbytný preventivní prvek a svojí výší odpovídá zásadě přiměřenosti i zásadě legitimního očekávání, podle které správní orgán dbá na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V tomto ohledu správní orgán obviněnou ujišťuje, že výše uložené pokuty se nijak neodlišuje od výše pokut, které jsou za podobné případy podnikatelům zpravidla ukládány.
131. Současně je třeba uvést, že vyměřenou pokutu ve výši 470 000 Kč z nejvyššího možného zákonného rozpětí pro uložení sankce (5 000 000 Kč) nelze považovat za nepřiměřeně vysokou, a to i s ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů – viz Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 1 As 9/2008 ze dne 17. 6. 2010 výslovně uvádí: „aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele“.

Odvolání žalobce

132. Rozhodnutí bylo napadeno *odvoláním žalobce v podobě podání ze dne 27. 11. 2023*. Jeho odvolání opětovně spočívalo na námitce nesprávného právního posouzení, dále pak na tom, že, jednání není přestupkem, neboť není dána jeho materiální stránka, řízení je zatíženo procesními vadami, a dále krátkost legisvakancí lhůty a nejasný výklad, nepřiměřenost pokuty, s tím, že přestupek je nutno posoudit jako jediný trvající.
133. Procesní vady pak jsou rozepsány v bodě 3 tohoto podání, žalobce poukazoval na to, že ve skutkově totožné věci jsou a nepochybně budou na základě velkého množství kontrol zahajována i jiná přestupková řízení jinými inspektoráty ČOI, odkazoval na příkaz vydaný Inspektorátem Jihočeským a Vysočina č.j. ČOI 117285/23/2000/Ma, sp. zn. ČOI 399883/23/2000 SŘ 0914/23 ze dne 2. 10. 2023 a rozhodnutí vydané Českou obchodní inspekcí, Inspektorátem Plzeňským a Karlovarským se sídlem v Plzni, SEČ: 22/0063/23/SŘ/R, č. j. ČOI 110694/23/2200, sp. zn. ČOI 5118/23/2200 ze dne 8. 9. 2023. Další řízení jsou totožná jako řízení v této věci, liší se pouze tím, že navazují na kontrolní zjištění učiněná v rámci kontroly v jiné provozovně účastníka řízení, která však z hlediska místní příslušnosti náleží k projednání jinému inspektorátu správního orgánu.
134. Žalobce s odkazem na judikaturu NSS (rozhodnutí č.j. 2 As 426/2017 – 62 ze dne 12. 4. 2018) opětovně žádal, aby nadřízený orgán pověřil vedením výše vedených řízení, případně i všech doposud nezahájených řízení v obdobné věci pouze jeden kontrolní orgán dle § 131 odst. 2 písm. b) s.ř., alternativně žádá, aby dle § 131 odst. 1 písm. c) s.ř. všechna řízení převzal nadřízený správní orgán a sloučil je do společného řízení. Žalobce již o tento postup žádal přípisem ze dne 10. 8. 2023, přípisem Ústředního inspektorátu ze dne 25. 8. 2023 tomuto nebylo vyhověno. Žalobce však má stále zato, že vedení společného řízení je odůvodněno skutečností, že jde o věc, u níž lze mít důvodně zato, že výrazně ovlivní poměry účastníka ve správních obvodech více podřízených správních orgánů. Vedení velkého množství řízení o téže věci zatěžuje žalobce administrativně i ekonomicky, společné řízení by navíc umožnilo dle absorpční zásady udělit jedinou sankci. Nevedení společného řízení o všech skutkově totožných věcech, jejichž podstata tkví v systémovém nastavení slevové

komunikace napříč působností všech inspektorátů, je dle názoru žalobce procesní vadou a je v rozporu se zásadami procesní ekonomie a šetření práv účastníka.

Napadené rozhodnutí

135. Žalovaný o tomto odvolání žalobce rozhodl napadeným *rozhodnutím* č. j. ČOI 20999/24/O100/Dvo/Št, sp. zn. ČOI 38555/23/4000 ze dne 13. 2. 2024 tak, že výrokem ad. I změnil výrok ad. II rozhodnutí vydaného v prvním stupni tak, že úhrnná pokuta činí 350 000 Kč, ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci do datové schránky jeho zástupce dne 15. 2. 2024.
136. K námitce nesprávného právního posouzení žalovaný na straně 10 až 13 uvedl, že prodávající je povinen informovat o slevě z ceny v souladu s § 12a zákona o ochraně spotřebitele, přičemž tato informace musí dle odst. 1 písm. a) tohoto ustanovení obsahovat informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy. Dále má prodávající dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele povinnost informovat spotřebitele o ceně prodáváných výrobků v souladu s cenovými předpisy, tedy v souladu s § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, v rozhodném znění, informovat o konečné nabídkové ceně. Oproti tomu žádné ustanovení neupravuje „běžnou cenu“ či „původní cenu“ (kterou obviněná definuje jako cenu mimo slevové akce). Proávající není dle zákona povinen takovou cenu uvádět, pokud ji však uvede, je nezbytné, aby byla pro spotřebitele srozumitelně vysvětlena a spotřebitel ji nemohl zaměnit za nejnižší cenu za posledních 30 dnů, kterou je naopak prodávající povinen uvést. K možnosti uvádět jiné „referenční ceny“ se v tomto smyslu vyjádřila i Evropská komise v Pokynech k výkladu a uplatňování článku 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli (dále jen „Pokyny“), na které již odkazoval správní orgán prvního stupně v průběhu správního řízení:
137. *„Článek 6a zároveň nebrání prodávajícímu uvádět při oznámení slevy z ceny jiné referenční ceny za předpokladu, že jsou takové dodatečné referenční ceny jasně vysvětleny, nezpůsobují záměnu a nesnižují pozornost spotřebitele při uvádění „předchozí“ ceny v souladu s článkem 6a. Například obchodník, který uplatňuje slevu z ceny častěji než jednou za 30 dnů, může spotřebitele dodatečně informovat o svých dalších předchozích cenách takto: „20 % sleva od [počáteční datum] do [koncové datum]: 80 EUR místo 100 EUR, naše nejnižší cena za posledních 30 dnů. Naše běžná cena mimo propagační období za posledních 30 (nebo 100 dnů atd.) byla 120 EUR.“*
138. Z uvedeného je tedy zřejmé, že obviněná může uvádět na cenovce zboží též jinou referenční cenu, např. „běžnou cenu“ (mimo slevové akce), avšak je povinna tuto cenu jasně vysvětlit a řádně ji odlišit od nejnižší ceny za posledních 30 dnů, aby nemohlo ze strany spotřebitele dojít k záměně a tím k dojmu větší výhodnosti slevy. Ze spisového materiálu je však zřejmé, že obviněná tak nečiní, neboť počítá slevu z „běžné“ či „původní ceny“, aniž by však tato „původní cena“ byla jakkoliv spotřebiteli vysvětlena (nikde na cenovce není uvedeno, že se jedná o cenu mimo slevové akce). Tato „běžná cena“ je společně s cenou po slevě konečnou nabídkovou cenou) uvedena na cenovce dominantním způsobem. Naopak nejnižší cenu za posledních 30 dnů, kterou je na rozdíl od „běžné ceny“ prodávající povinen na oznámení o slevě uvést, obviněná uvádí na cenovce drobným písmem ve spodní části. Je přitom pravděpodobné, že spotřebitel tento údaj na cenovce zcela přehlédne, a tím může dojít k záměně „běžné ceny“ za nejnižší cenu za posledních 30 dnů.

139. Z výše uvedeného rovněž vyplývá, že oznámení o slevě má obsahovat nejnižší cenu za posledních 30 dní, a právě z této ceny má být počítána sleva (tedy rozdíl mezi nejnižší cenou za posledních 30 dní a konečnou cenou, za kterou je zboží nabízeno v souladu s cenovými předpisy). Obviněná namítla, že nelze vycházet pouze z jazykového výkladu, ale též z teleologického (ze smyslu a účelu právní normy), přičemž dle důvodové zprávy je účelem předmětné povinnosti prodávajícího zlepšení informovanosti spotřebitelů s cílem zabránit umělému navyšování cen a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy. K tomu odvolací správní orgán uvádí, že neposuzoval pouze jazykový výklad, ale též teleologický výklad, na nějž se odvolává obviněná, a rovněž výklad systematický (tedy především výklad eurokonformní). Správní orgán prvního stupně vycházel jak z jazykového výkladu ust. § 12a zákona o ochraně spotřebitel, tak z důvodové zprávy k tomuto ustanovení, na niž se odvolává obviněná, a dále ze znění čl. 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli (dále jen „směrnice“). Čl. 6a směrnice zní:
140. „1. Veškerá oznámení o slevě z ceny musí uvádět předchozí cenu, kterou obchodník uplatňoval po určité období před uplatněním slevy z ceny. 2. Předchozí cenou se rozumí nejnižší cena, kterou obchodník uplatňoval během období ne kratšího než 30 dnů před uplatněním slevy z ceny. (...)“
141. K výkladu a uplatňování tohoto ustanovení směrnice, jež bylo transponováno do § 12a zákona o ochraně spotřebitele, lze použít též výše zmíněné Pokyny. Odvolací správní orgán souhlasí s námitkou obviněné, že Pokyny nejsou závazným pramenem práva. Obdobně jako důvodová zpráva k zákonu, která také není závazným pramenem práva, však lze tyto nezávazné dokumenty podpůrně použít při aplikaci předmětného ustanovení, neboť přispívají právě k objasnění cíle a účelu právní úpravy, případně souvislostí vzniku právní úpravy (historický výklad). Odvolací správní orgán tedy odmítá argument obviněné, že by jí byly ukládány povinnosti na základě nepodložené úvahy správního orgánu. Naopak má za to, že posuzovanou povinnost jí ukládá zákon, což odůvodnil za použití několika výkladových metod.
142. Cíl čl. 6a směrnice popisuje Evropská komise v Pokynech následovně: „Nový článek 6a směrnice o označování cen řeší otázku transparentnosti snižování cen (4) zavedením konkrétních pravidel, která zajistí, že se bude jednat o skutečné slevy. Cílem článku 6a je zabránit obchodníkům v umělém zvyšování referenční ceny nebo v klamání spotřebitelů ohledně výše slevy. Zvyšuje transparentnost a zajišťuje, že spotřebitelé při oznámení snížení ceny skutečně zaplatí za zboží méně. Nové ustanovení o slevě z ceny rovněž umožňuje orgánům činným v trestním řízení a orgánům dozoru nad trhem snazší kontrolu spravedlnosti při snižování ceny, protože stanoví jasná pravidla pro referenční „předchozí“ cenu, z níž musí oznámená sleva vycházet.“
143. Jak je tedy uvedeno již k cíli právní úpravy, oznámení o slevě musí vycházet z předchozí ceny ve smyslu směrnice, tedy z nejnižší ceny uplatňované za období 30 dní před poskytnutím slevy. Konkrétněji je k „předchozí“ ceně ve smyslu čl. 6a směrnice v Pokynech jednoznačně uvedeno, že právě k ní musí být vztažena sleva z ceny: „Pro zajištění souladu s článkem 6a musí obchodník oznamující slevu z ceny identifikovat nejnižší cenu, kterou účtoval za příslušné zboží nebo zboží po dobu nejméně posledních 30 dnů před uplatněním slevy z ceny. Tato nejnižší cena zahrnuje jakoukoli předchozí cenu „po slevě“ během tohoto období. Nezohlednění cen uplatňovaných během předchozích propagačních období 30 dnů před oznámením o snížení ceny bude v rozporu s článkem 6a směrnice o označování cen. Stejně

pravidlo platí v případě, že obchodník nejprve představí slevu z ceny odkazem na nadcházející zvýšenou cenu, poté zvýšenou cenu uplatní po dobu kratší než 30 dní a poté oznámí slevu z ceny. Bez ohledu na to, jak byla sleva z ceny prezentována, předchozí cena pro následnou slevu z ceny musí být stále nejnižší cenou za posledních 30 dní, tj. v tomto případě počáteční cena (viz také oddíl 4.2 o „novinkách“). V souladu s tím musí být sleva z ceny prezentována s použitím uvedené „předchozí“ ceny jako ceny referenční, tj. jakákoliv uvedená procentuální sleva z ceny musí být založena na „předchozí“ ceně stanovené v souladu s článkem 6a: Pokud je například oznámení o slevě z ceny „50 % sleva“ a nejnižší cena za předchozích 30 dní byla 100 EUR, bude prodejce muset prezentovat jako „předchozí“ cenu 100 EUR, ze kterých se vypočítá 50 % snížení, nehlédě na to, že poslední prodejní cena zboží byla 160 EUR.“

144. Námitky obviněné týkající se nekalých obchodních praktik, včetně nedostatku požadavků ohledně velikosti písma apod., odvolací správní orgán nepovažuje za důvodné. Jak již upozornil správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí, předmětem správního řízení je porušení povinnosti dle § 12a zákona o ochraně spotřebitele, nikoliv otázka nekalých obchodních praktik. Podstatou posuzovaného jednání je skutečnost, že obviněná informovala o slevě v rozporu s ust. § 12a zákona o ochraně spotřebitele tak, že slevu počítala (z nijak blíže vysvětlené) „běžné ceny“ namísto nejnižší ceny výrobku za posledních 30 dní. Jak ostatně vyplývá i z doložené cenové evidence, nejnižší cena, za kterou obviněná nabízela výrobky v období 30 dní před poskytnutím slevy, byla ve všech posuzovaných případech nižší než „běžná cena“, a v řadě případů dokonce nižší než konečná nabídková cena výrobku po deklarované slevě (tedy se v podstatě „nejednalo o slevu“). Např. u výrobku Studentská pečeť mléčná s chutí hrušek 170 g, nabízeného dne 5. 4. 2023 v provozovně na adrese Dukelská 1157, 783 91 Uničov, byla uvedena konečná cena 49,90 Kč, deklarovaná sleva -47 % z „původní“ ceny 94,90 Kč a nejnižší cena za 30 dní před poskytnutím slevy 34,90 Kč. Dále např. u výrobku Vitana rýže parboiled varné sáčky 800 g, nabízeného dne 30. 3. 2023 na provozovně Gen. Hlad' 1849/25, 741 01 Nový Jičín, byla uvedena konečná cena 74,90 Kč, deklarovaná sleva -20 % z „původní“ ceny 93,90 Kč a nejnižší cena za 30 dní před poskytnutím slevy 69,90 Kč. Spotřebitel tak nebyl jednoznačným způsobem informován o slevě v souladu s předmětným zákonným ustanovením a mohlo tím dojít k záměně zákonem požadovaného údaje o nejnižší ceně za posledních 30 dní s „běžnou cenou“, kterou naopak zákon po prodávajícím nepožaduje a kterou obviněná nijak blíže nevysvětlila. Takové jednání, jak bylo výše vysvětleno, je i dle Pokynů nežádoucí a jednoznačně v rozporu s účelem předmětné úpravy, kterým je mimo jiné též zajistit, „že spotřebitelé při oznámení snížení ceny skutečně zaplatí za zboží méně.“ K tomu však v případě obviněné zřejmě nedošlo.
145. V rámci správního řízení tedy nebyla otázka nekalých obchodních praktik, ani případné velikosti písma na cenovce, nijak posuzována a s předmětem tohoto řízení nesouvisí. Odvolací správní orgán výše pouze podpůrně poukázal na skutečnost, že obviněná na cenovkách uváděla nejnižší cenu za posledních 30 dní drobným písmem ve spodní části, zatímco dominantním způsobem byla uvedena konečná cena a výše slevy počítaná z „původní“ ceny. Tím však neposuzoval, zda se jednalo o nekalou obchodní praktiku, ale poukázal na to, že spotřebitel tak mohl snadno přehlédnout, že sleva nebyla počítána z nejnižší ceny za posledních 30 dní, což je v rozporu s účelem ust. § 12a zákona o ochraně spotřebitele.
146. Námitky obviněné týkající se historicky zavedené cenové komunikace, na niž jsou spotřebitelé zvyklí, a dále spotřebitelského průzkumu, podle něhož údajně spotřebitel vnímá

informaci o nejnižší ceně za posledních 30 dní za nadbytečnou, odvolací správní orgán rovněž nepovažuje za důvodné. Povinnost prodávajícího podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele je novou povinností zavedenou do zákona s účinností od 6. 1. 2023, v tomto ohledu tedy nelze argumentovat tím, že spotřebitelé jsou zvyklí na komunikaci ohledně slev předcházející účinnosti této právní úpravy. Nová právní úprava byla přijata právě s cílem zavést do slevové komunikace jasná pravidla a učinit ji pro spotřebitele transparentnější. Rovněž nelze argumentovat zákaznickým průzkumem, který není z hlediska odpovědnosti obviněné za porušení zákonné povinnosti nijak relevantní. Žádným zákaznickým průzkumem nelze vyvrátit zákonnou povinnost obviněné uvádět v oznámení o slevě nejnižší cenu výrobku za posledních 30 dní a k této ceně též vztahovat výši slevy. Pokud spotřebitelé v rámci daného průzkumu hodnotili důležitost údajů o slevě podle cenovek používaných obviněnou, je též možné, že si údaje o nejnižší ceně za posledních 30 dní před poskytnutím slevy nemuseli všimnout, neboť byl uveden drobným písmem na spodním okraji cenovky a sleva se k němu nijak nevztahovala.

147. Obviněná dále namítla, že správní orgán prvního stupně učinil nesprávný a nepodložený závěr o tom, že z její strany došlo před poskytnutím slevy k záměrnému navýšení cen. Odvolací správní orgán tuto námitku považuje za důvodnou. Předně je třeba opětovně podotknout, že podstatou jednání obviněné je skutečnost, že oznámení o slevě nevztahovala k nejnižší ceně za posledních 30 dní, nýbrž k ceně, kterou označuje za „běžnou“ či „původní“ (aniž by však tato cena byla spotřebiteli jakkoliv vysvětlena). Již tímto jednáním byla naplněna skutková podstata daného přestupku, případný záměr není nezbytné zkoumat. Skutečnost, že dle cenové evidence doložené obviněnou nabídkové ceny kontrolovaných výrobků střídavě stoupají a klesají, však sama o sobě neodůvodňuje, že by se jednalo o záměrné navyšování ceny s cílem následně klamat spotřebitele o výhodnosti slevy. Takové jednání by značilo úmysl přímý, který je však třeba v rámci správního řízení prokázat, což však provedeno nebylo. Správní orgán prvního stupně tedy nemohl přičíst obviněné k tíži záměr, který nebyl prokázán. Vzhledem k tomu, že odpovědnost obviněné za přestupek coby právnické osoby je objektivní, nemá tato skutečnost vliv na naplnění skutkové podstaty přestupku, odvolací správní orgán k ní však přihlédl při rozhodování o správním trestu.
148. K námitce absence materiálního znaku přestupku žalovaný na straně 13-14 rozhodnutí uvedl, že ji nepovažuje za důvodnou. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, na nějž odkazuje obviněná, k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít, pokud se k naplnění formálních znaků přidruží takové významné okolnosti, které vylučují ohrožení nebo porušení zákonem chráněného zájmu. Nejvyšší správní soud dále uvedl: *„Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka.“*
149. Odvolací správní orgán má za to, že zákonem chráněný zájem, tedy ochrana spotřebitele a jeho informovanost o ceně a slevě, je zájmem významným, neboť se jedná o slabší smluvní stranu, která je vůči prodávajícímu v informační nevýhodě. Způsob spáchání byl podrobně popsán výše – obviněná v oznámení o slevě počítala slevu z „běžné ceny“, kterou nijak spotřebiteli nevysvětlila, nikoliv z nejnižší ceny za posledních 30 dní před poskytnutím slevy. Nejnižší cena sice na cenovkách byla uvedena, avšak drobným písmem ve spodní části

cenovky a výše slevy se k ní nijak nevztahovala. Tím obviněná jednala proti samotnému účelu předmětné právní úpravy, tedy transparentně informovat spotřebitele o slevách a zajistit, aby za zboží ve slevě skutečně zaplatili méně. Jak již bylo výše podrobněji rozebráno, u některých výrobků byla konečná cena po deklarované slevě dokonce vyšší než nejnižší cena za posledních 30 dní. Nelze ani opomenout, že porušení předmětného ustanovení bylo prokázáno ve značném rozsahu, a to v rámci 21 kontrol u 142 výrobků.

150. K argumentu, že by měl být zohledněn charakter zboží, tedy zejména trvanlivé potraviny, které tvoří většinu jejího sortimentu a které spotřebitel kupuje na základě aktuální potřeby, nikoliv na základě slevy, žalovaný uvedl, že na takový druh zboží se nevztahuje žádná zákonná výjimka. Naopak u těchto druhů zboží, které spotřebitel kupuje často a ve větším množství a nevěnuje zvýšenou pozornost studiu všech údajů na cenovce, může snadno dojít k tomu, že spotřebitel zákonem požadovaný údaj o nejnižší ceně za posledních 30 dní zcela přehlédne a zamění jej za obviněnou uváděnou „běžnou cenu“. Následkem posuzovaných přestupků byl jednoznačně ohrožen zákonem chráněný zájem. Vzhledem k tomu, že se jedná o přestupek ohrožovací, není nezbytné, aby došlo k porušení chráněného zájmu – není tedy ani rozhodující, že se zákazníci proti cenové prezentaci neohradili nebo že kontroly nebyly zahajovány na základě spotřebitelských podnětů.
151. Na rozdíl od obviněné Česká obchodní inspekce eviduje též podněty spotřebitelů týkající se oznámení o slevě ze strany obviněné. Například v podání ze dne 10. 2. 2023, č. j. ČOI 19612/23/O100, spotřebitelka uvedla: *„V kartě Albert je zveřejněna cena toaletního papíru ZEWA ve slevě ze 149,90 na 69,90. Přitom jsem jej v tomto týdnu kupovala v naší prodejně za 79, 90.“* V podání ze dne 15. 3. 2023, č. j. ČOI 34377/23/O100, pak spotřebitel uvedl: *„Podle informací v televizi jsem pochopil, že se musí u slev uvádět cena nejnižší za 30 dní a pak je sleva určená z této ceny. Ale u nás v Albertu to tak nemají. Je tam třeba uvedená cena u čokolády Milka 59,90 Kč, sleva 50%, ale pak tam mají nejvýhodnější cenu za posledních 30 dní 59,90 Kč. Nebo u Perwolu, tam je cena 199 Kč, sleva 64%, ale nejvýhodnější cena je 199 Kč, takže taky žádná sleva. Jestli jsem to dobře pochopil, žádná sleva tam není a těch 50% je podvod.“*
152. Zahajování kontrol z úřední činnosti, nikoliv na základě podnětů spotřebitelů, není pro naplnění materiální stránky přestupku nijak rozhodující. Česká obchodní inspekce věnuje dlouhodobě značnou pozornost kontrolám dodržování právních povinností ze strany maloobchodních řetězců. V souvislosti s novou právní úpravou prodávajícím přibyly povinnosti, správní orgán se tedy zaměřil na kontrolu jejich dodržování, včetně ust. § 12a zákona o ochraně spotřebitele. Ke spotřebitelskému průzkumu se odvolací správní orgán již vyjádřil výše. Odvolací správní orgán tedy neshledal žádné významné okolnosti, které by vylučovaly ohrožení zákonem chráněného zájmu a tím společenskou nebezpečnost daného jednání.
153. Dále obviněná namítla procesní vady řízení spočívající v tom, že nebylo vedeno společné řízení ve skutkově totožných věcech, které vyplývají ze systémového nastavení slevové komunikace. V této otázce žalovaný (na straně 14 – poslední odstavec a na straně 15 – první odstavec) plně odkazuje na „Sdělení ve věci žádosti o delegaci ve smyslu ust. § 131 odst. 2 písm. b) správního řádu, resp. o atrakci ve smyslu ust. § 131 odst. 1 písm. c) správního řádu“ ze dne 25. 8. 2023, č. j. ČOI 105804/23/O100, kterým ústřední inspektorát České obchodní inspekce coby nadřízený správní orgán nevyhověl žádosti obviněné. Zmiňovaná ustanovení upravují fakultativní změny příslušnosti, nikoliv povinnost správního orgánu vést společné řízení. Jak bylo blíže vysvětleno v uvedeném sdělení, v posuzovaném případě není přílehavá

možnost atrakce dle § 131 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť se nejedná o řízení s více účastníky. Není důvodná ani delegace dle § 131 odst. 2 písm. b) správního řádu, neboť není nezbytné tímto způsobem zajistit věcnou shodu ani návaznost rozhodnutí. Shodný přístup k posuzování informační povinnosti prodávajících dle § 12a zákona o ochraně spotřebitele různými inspektoráty dle jejich místní příslušnosti je zajištěn metodickou činností ústředního inspektorátu. Kromě posuzování dodržování povinnosti dle stejného zákonného ustanovení spolu jednotlivá řízení vedená odlišnými inspektoráty jinak věcně nesouvisí a nejedná se ani o navazující rozhodnutí.

154. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62, na nějž obviněná poukázala v odvolání, odvolací správní orgán uvedl, že se týkal skutkově odlišné okolnosti. V tomto rozsudku bylo posuzováno nevedení společného řízení (případně povinnost v takovém případě uplatnit absorpční zásadu) v případě, kdy žalobce odebral v rámci své obchodní sítě a následně uvedl na trh větší množství téhož výrobku, který byl shledán jako zdravotně závadný, přičemž o předmětných přestupcích rozhodovalo v prvním stupni více inspektorátů věcně příslušného správního orgánu podle své místní příslušnosti. Jednalo se tedy dle soudu o prakticky totožné přestupky (týkající se jednoho konkrétního výrobku od téhož výrobce). V nyní posuzovaném případě se však nejedná o totožné přestupky – předmětem správního řízení byla informační povinnost obviněné ohledně oznámení o slevě, a to u namátkově vybraných různých druhů výrobků v několika provozovnách v rámci místní příslušnosti jednoho inspektorátu, který rozhodoval jako správní orgán prvního stupně. V návaznosti na kontrolní zjištění z celkem 21 kontrol provedených v rámci místní příslušnosti jednoho inspektorátu bylo tímto inspektorátem jako správním orgánem prvního stupně následně vedeno jedno společné řízení o přestupcích. Další řízení, na něž v odvolání odkazuje obviněná, která byla vedena jinými inspektoráty podle jejich místní příslušnosti, potom nijak věcně nesouvisí s nyní posuzovaným řízením, ani na sebe nijak nenavazují. Odvolací správní orgán tedy trvá na svém odůvodnění ve výše uvedeném sdělení, kterým odmítl žádost obviněné o delegaci, resp. o atrakci, neboť se jedná o fakultativní postup a nadřízený správní orgán k němu neshledal důvod. Takový postup pak nepovažuje za protiprávní, a tedy ani neshledal žádnou procesní vadu, která by měla dopad na zákonnost rozhodnutí.
155. K námitce krátké legisvakanní lhůty a absenci uceleného výkladového stanoviska ze strany dozorových orgánů žalovaný uvedl (strana 15-16 napadeného rozhodnutí), že návrh zákona byl vládou předložen Poslanecké sněmovně 4. 5. 2022, byl schválen (v téměř nezměněném znění) Poslaneckou sněmovnou 30. 9. 2022, Senátem dne 3. 11. 2022, a podepsán Prezidentem dne 16. 11. 2022. Zákon byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 7. 12. 2022 a účinnosti nabyl v souladu se zákonem dne 6. 1. 2023. Po celou dobu legislativního procesu byl návrh zákona veřejně dostupný, včetně důvodové zprávy (např. na stránkách Poslanecké sněmovny jako sněmovní tisk 213: <https://www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=9&T=213>). Česká obchodní inspekce v souvislosti s touto novelou poskytovala navzdory tvrzení obviněné nadstandardní součinnost. Již před nabytím účinnosti novely poskytovala odpovědi na celou řadu dotazů týkajících se výkladu ust. § 12a zákona o ochraně spotřebitele, přičemž od samého počátku odkazovala na Pokyny, které byly vydány již dne 29. 12. 2021, s tím, že správní orgán z nich bude při výkladu tohoto ustanovení vycházet.
156. Zástupci České obchodní inspekce a Ministerstva průmyslu a obchodu se účastnili též kulatých stolů se členy Svazu obchodu a cestovního ruchu ČR, jehož členem je i obviněná,

na nichž rovněž vysvětlovali předmětnou právní úpravu a zodpovídali dotazy členů (písemné vyjádření k návrhu novely bylo Svazu obchodu a cestovního ruchu ČR zasláno již dne 1. 6. 2022, kulatý stůl proběhl např. dne 14. 10. 2022, tedy ještě před nabytím účinnosti novely). Odpovědi na dotazy k výkladu ust. § 12a zákona o ochraně spotřebitele poskytoval správní orgán jak před nabytím účinnosti novely, tak i po něm (dne 15. 2. 2023 proběhl další kulatý stůl se členy Svazu obchodu a cestovního ruchu ČR, problematika informování o slevách byla též obsahem přednášky zástupce České obchodní inspekce na odborném semináři Unie podnikových právníků konaném dne 23. 2. 2023).

157. Již v průběhu legislativního procesu tak obviněná měla k dispozici informace k výkladu ust. § 12a zákona o ochraně spotřebitele, a mohla na jejich základě upravit svou slevovou komunikaci tak, aby byla v souladu s požadavky tohoto ustanovení. Odvolací správní orgán se tak neztotožňuje s námitkou obviněné, že by účastí na odborných debatách a dotazováním dozorových orgánů vynaložila veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby přestupku zabránila. Obviněná se přes veškerou součinnost dozorových orgánů neřídila výkladem, který jí byl k předmětné povinnosti poskytnut, což nelze považovat za naplnění liberačního důvodu podle ust. § 21 odst. 1 zákona o přestupcích.
158. Odvolací správní orgán však shledal jako nesprávné tvrzení správního orgánu prvního stupně v napadeném rozhodnutí, podle něhož „*obviněná při aplikaci daného ustanovení použila vlastní výklad, jehož cílem je obcházet smysl a účel zákona ve snaze obhájit svoje jednání,*“ což přičítal k tíži obviněné jako významnou přítěžující okolnost. Obdobně jako nelze obviněné přičíst záměr uměle navyšovat ceny před poskytnutím slevy, aniž by tento záměr byl jakkoliv prokázán (jak bylo již vysvětleno výše), nelze jí přičíst ani přímý úmysl k obcházení smyslu a účelu zákona. Tato skutečnost nemá vliv na objektivní odpovědnost obviněné, odvolací správní orgán k ní však rovněž přihlédl při rozhodování o správním trestu.
159. Odvolací správní orgán nesouhlasí dále ani s námitkou obviněné, že je třeba všechna jednání hodnotit jako jeden trvající přestupek, jak odůvodnil na straně 16 napadeného rozhodnutí. Trvající přestupek je definován v § 8 zákona o přestupcích následovně: „*Trvající přestupek je takový přestupek, jehož známkou je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán.*“ Nezbytným známkou takového přestupku tedy je udržování protiprávního stavu (ať už jej pachatel vyvolal či nikoliv). Dnem spáchání přestupku, který je v souladu s § 31 odst. 2 písm. c) zákona o přestupcích rozhodný pro počátek běhu promlčecí lhůty, se u trvajícího přestupku rozumí den, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu. Nyní posuzovaný přestupek je však spáchán již tím, že prodávající neinformuje spotřebitele řádně o slevě u konkrétních výrobků podle § 12a zákona o ochraně spotřebitele, jedná se tedy o jednorázový úkon prodávajícího, kterým vyvolá protiprávní stav, avšak se již nevyžaduje, aby tento stav dále udržoval. V souladu s § 31 odst. 1 zákona o přestupcích se tak dnem spáchání přestupku rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání. Žádná z informačních povinností dle zákona o ochraně spotřebitele nebyla dosud považována za trvající přestupek a odvolací správní orgán neshledal žádný důvod k tomu, aby bylo v případě porušení § 12a tohoto zákona postupováno odlišně.
160. Argument, že oznámení o slevě vychází z jednotně nastaveného systému komunikace slev, není důvodem pro posouzení jednání obviněné jako jeden trvající přestupek. Záleží na obviněné, jakým způsobem nastaví svůj systém pro oznamování slev, avšak v případě této

informační povinnosti bude vždy rozhodující již vyvolání protiprávního stavu, aniž by bylo za účelem posouzení odpovědnosti za přestupek dále zjišťováno, zda jej obviněná též udržuje. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu, shrnuté např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2022, č. j. 2 Afs 30/2021-61, lze za trvajících přestupek považovat např. nepodání žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla v zákonné lhůtě, neodevzdání řidičského průkazu po uložení trestu zákazu činnosti spočívající v řízení motorových vozidel, či provozování linkové dopravy bez licence, a podobná jednání, kterými je pachatelem udržován protiprávní stav.

161. K ukládání správního trestu se žalovaný vyjádřil na straně 17 napadeného rozhodnutí. Mimo jiné konstatoval, že správní orgán prvního stupně zhodnotil jednání obviněné za závažné, a to i vzhledem k tomu, že „*v uvedených případech byla cena výrobků před slevou zcela evidentně uměle navýšena.*“ Odvolací správní orgán již výše podrobně rozebral, že žádný takový záměr obviněné nebyl prokázán a nelze jej přičíst k její tíži. Povahu a závažnost uvedených přestupků tedy odvolací správní orgán hodnotí jako odpovídající běžnému porušení předmětného zákonné povinnosti, které se nijak nevymyká závažnosti předpokládané skutkovou podstatou daného přestupku. Povahu a závažnost přestupků tedy odvolací správní orgán nehodnotil ani ve prospěch ani v neprospěch obviněné, což promítl rovněž do rozhodnutí o výši pokuty.
162. Jako přítěžující okolnosti správní orgán prvního stupně dále hodnotil větší množství výrobků, u nichž bylo prokázáno porušení předmětné povinnosti, a dále skutečnost, že obviněná zjištěné nedostatky ve sledovaném období neodstranila. Jako polehčující okolnost zohlednil, že obviněná byla tímto inspektorátem postihována za porušení předmětné povinnosti poprvé.
163. Odvolací správní orgán dále zohlednil, že správní orgán nesprávně přičetl jako přítěžující okolnost, že „*obviněná při aplikaci daného ustanovení použila vlastní výklad, jehož cílem je obcházet smysl a účel zákona ve snaze obhájit svoje jednání,*“ aniž by však obviněné byl takový úmysl prokázán, jak bylo již podrobně vysvětleno výše. Tuto skutečnost rovněž promítl do rozhodnutí o výši pokuty. S přihlédnutím ke všem výše uvedeným skutečnostem odvolací správní orgán rozhodl o snížení uložené pokuty o 120 000 Kč, tedy o uložení pokuty ve výši 350 000 Kč, kterou považuje za přiměřenou povaze a závažnosti přestupků i všem dalším okolnostem posuzovaného případu.

Posouzení soudem

164. Soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, tedy ke dni 13. 2. 2024 (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy žalovaný s tímto souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, proto se má zato, že v rovněž s tímto postupem souhlasí.
165. Soud se zabýval nejprve devátým žalobním bodem týkajícím se tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud by soud jeho nepřezkoumatelnost shledal, vedlo by to k jeho kasaci. Bylo-li by navíc napadené rozhodnutí vskutku nepřezkoumatelné, nebylo by je

ani možno podrobit přezkumu optikou námitek „meritorní“ povahy. Žalobce v této věci namítá nepřezkoumatelnost pro (nedostatečně) nevypořádání všech odvolacích námitek.

166. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003–75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006–36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak vzniká zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Přehlédnout nicméně nelze fakt, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017–38).
167. Soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal. Lze konstatovat, že námitky žalobce uplatněné v tomto řízení jsou v zásadě totožné s jeho argumentací, kterou uplatňoval i v předcházejícím řízení podáními adresovanými správním orgánům. Rozhodnutí žalovaného je srozumitelné, vnitřně strukturované a ve sporných otázkách dostatečně a přiléhavě odůvodněné. Žalovaný reagoval na všechny podstatné aspekty projednávané věci a relevantní námitky, které žalobce v přestupkovém řízení vznesl.

K první námitce, že je žalobce sankcionován za nesplnění neexistujících povinností.

168. K první námitce, že je žalobce sankcionován za nesplnění neexistujících povinností, soud konstatuje, že tato není důvodná.
169. Podle § 12a odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále v textu jen „ZOS“) informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy.
170. Podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS ve znění účinném do 12. 12. 2024 prodávající se dopustí přestupku tím, že informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo 12a, nebo neposkytne spotřebiteli informace v souladu s čl. 23 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1008/2008.
171. Pro posouzení věci je nezbytné vyřešit otázku, zda žalobce splnil či nesplnil povinnost podle shora citovaného ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) ZOS.
172. Ustanovení § 12a ZOS bylo do českého právního řádu přijato s účinností od 6. 1. 2023 zákonem č. 374/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Bylo přijato v návaznosti na transpozici čl. 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES ze dne 16. února 1998, o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli, ve spojení se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. listopadu 2019, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice

Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES, 2005/29/ES a 2011/83/EU, pokud jde o lepší vymáhání a modernizaci právních předpisů Unie na ochranu spotřebitele.

173. Výkladem citovaného ustanovení se zabýval Krajský soud v Plzni v rozsudku č.j. 55 A 7/2024 – 91 ze dne 15. 11. 2024, soud na této výklad, s nímž se ztotožňuje, odkazuje na něj a pro úplnost z něj cituje následující:
174. Provedená novelizace byla reakcí na běžně se vyskytující jev tzv. falešných slev. Obchodníci často nejprve cenu zvýšili a poté deklarovali slevu na původní úroveň, čímž klamali spotřebitele, nebo uváděli slevy z cen, které v praxi nikdy nebyly uplatňovány či byly uplatňovány jen po extrémně krátkou dobu. Směrnice 2019/2161 a jí zavedený čl. 6a směrnice 98/6/ES reagují na tuto praxi zavedením minimálních standardů transparentnosti, přičemž členské státy musí zajistit, aby spotřebitel měl k dispozici skutečnou, reálnou referenční cenu, z níž je sleva počítána.
175. Gramatické znění § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je poměrně jednoznačné. Prodávající, který oznamuje slevu, musí uvést nejnižší cenu uplatněnou v předchozích 30 dnech. Pojem „nejnižší cena“ je jasný, je to cena, za niž byl výrobek v posledních 30 dnech reálně nabízen a prodáván. Nestačí tedy uvádět jakoukoli cenu, kterou si obchodník zvolí jako „původní“. Zákon předpokládá jasnou historickou referenci cenové hladiny.
176. Pokud se soud zaměří na posouzení cíle a smyslu právní úpravy, má za to, že účelem § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je zaprvé transparentnost. Spotřebitel má jasnou představu o tom, z jaké cenové hladiny byla sleva skutečně poskytnuta. Místo klamání marketingovými triky se spotřebitel dozví, zda je sleva opravdová. Zadruhé, prevence zneužití. Ustanovení zabraňuje obchodníkům zneužívat informační asymetrii, kdy spotřebitel nezná cenovou historii a mohl by být oklamán zdánlivou slevou, jež je však počítána z fiktivního či krátkodobě uměle zvýšeného cenového základu. Zatřetí, důvěra v trh. Dodržování pravidel vytváří důvěru spotřebitelů v trh, což dlouhodobě prospívá férové hospodářské soutěži i reputaci obchodníka.
177. Z teleologického hlediska je tudíž klíčové, aby spotřebitel reálně chápal, kolik mohl dříve za zboží zaplatit a kolik stojí nyní. Jakékoli jednání, které tento cíl maří, například uvedením nerealistické původní ceny nebo její skrývání před zákazníkem, která nebyla nejvyšší za posledních 30 dní, přímo popírá účel a smysl dotyčného ustanovení.
178. Ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se nachází v zákoně o ochraně spotřebitele, tedy v předpisu, jehož primárním účelem je posílení postavení spotřebitele jakožto slabší strany smluvního vztahu. V tomto kontextu systémový výklad posiluje teleologické závěry. Spotřebitel musí být chráněn proti nekalým praktikám, jejichž podstatou je uvádění zavádějících informací o ceně.
179. Ve vazbě na unijní právní úpravu je nutno připomenout, že výklad musí být v souladu s cíli směrnice 2019/2161 a čl. 6a směrnice 98/6/ES. Soudní dvůr Evropské unie ve své judikatuře týkající se ochrany spotřebitele a transparentnosti zdůrazňuje tzv. teleologickou metodu výkladu, kdy důraz leží na dosažení účelu harmonizace spotřebitelského práva – zajistit vysokou úroveň ochrany spotřebitele a odstranit klamavé praktiky z vnitřního trhu.
180. Při ochraně spotřebitele se často pracuje s konceptem „průměrného spotřebitele“, který je dostatečně pozorný, informovaný a opatrný, avšak stále zranitelný vůči klamavým

informacím. Průměrný spotřebitel je kritérium, které se v evropském spotřebitelském právu objevuje dlouhodobě. Pokud zákon stanoví povinnost uvést nejnižší cenu za 30 dní před slevou, je to proto, že průměrný spotřebitel sám nemůže tuto informaci spolehlivě zjistit a je odkázán na serióznost prodejce. Pokud by prodejce neuváděl tuto informaci správně nebo ji skrýval, uvede tak průměrného spotřebitele v omyl a tím ohrozí zájem, který právní předpis chrání.

181. Z pohledu průměrného spotřebitele je klíčové, že informace o slevě má být srozumitelná, transparentní a věrohodná. Právě proto zákon výslovně upravuje povinnost srovnání s nejnižší cenou v posledních 30 dnech. Průměrný spotřebitel nemá detailní přehled o historických cenách a spolehne se na to, co mu prodejce prezentuje. Cílem je, že průměrný spotřebitel pozná, že sleva je reálná, a dokáže na jejím základě rozumně a objektivně posoudit výhodnost nákupu. Jakýkoli postup, kdy by prodejce namísto nejnižší ceny v uplynulých 30 dnech uváděl jinou, vyšší a pro spotřebitele více zavádějící cenu, by byl v rozporu s teleologickým a účelovým smyslem ustanovení a ohrozil by dosažení sledovaných cílů, tj. pravdivé, srozumitelné a objektivní informování spotřebitele o skutečné výhodnosti nabízené slevy.“
182. Jinak řečeno uvedené ustanovení ukládá povinnost při oznámení o snížení ceny zřetelně uvést nejnižší cenu, za kterou byl daný výrobek nabízen a prodáván v období 30 dnů před slevou. Sleva z této nejnižší ceny musí být zřetelně určena tak, aby spotřebitel dostal srozumitelnou a jasnou informaci.
183. Uvedenému výkladu odpovídají i závěry vyjádřené rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 9. 2024, sp. zn. C-330/23 ve věci Verbraucherzentrale Baden-Württemberg eV proti Aldi Süd Dienstleistungs SE & Co. OHG, k výkladu ustanovení čl. 6a směrnice 98/6/ES, dle kterého: „Článek 6a odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES ze dne 16. února 1998 o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. listopadu 2019 musí být vykládán v tom smyslu, že vyžaduje, aby sleva z ceny zboží, která je oznamována obchodníkem v procentní výši nebo ve formě reklamního sdělení, které má zdůraznit výhodnost cenové nabídky, byla určena na základě „předchozí ceny“ ve smyslu odstavce 2 uvedeného článku.“
184. Pokud se žalobce dovolával zásady *In dubio pro libertate*“, tj. „je-li k dispozici více výkladů, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva a svobody, pak pro uplatnění tohoto principu soud prostor neshledal, právě s ohledem na jednoznačný výklad citovaného ustanovení prezentovaný shora.
185. Soud má ve shodě s žalovaným zato, že žalobce shora citované ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) ZOS porušil.
186. Uvedené soud dovozuje jednak z obsahu protokolů o kontrole a dále pak z pořízené fotodokumentace cenovek, která je rovněž součástí správního spisu a z níž soud příkladmo popsal fotografii cenovky výrobku Panzani Gluten Free Penne 400g. U tohoto výrobku je na cenovce celá řada údajů: označení produktu (nadpis), údaj, že je prodáván za cenu 54,90 (tento údaj je na ceně nejvýraznější), dále je menším písmem uvedena částka 74,90, která je škrtnutá, vedle ní je uveden v černém poli údaj „-26%“, text je uzavřen textem „AKCE“ – opět o větší velikosti písma. Následuje čárový kód zboží a na jeho úrovni malým písmem text 1 kg = 137,25 Kč“. Na nejspodnějším řádku cenovky je malým písmem uveden text: „Nejvýhodnější cena za posl. 30 dní: 54,90“.

187. Z cenovky jasně vyplývá, že jde o zboží, u kterého žalobce deklaruje, že je prodáváno se slevou - 26%, kterou však vztahuje ke „škrtnuté“ ceně. Fakticky se však o zboží ve slevě nejedná, neboť nedošlo k jakékoliv změně nejnižší ceny výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy.
188. Tato skutečnost průměrnému spotřebiteli z předmětné cenovky jasně a srozumitelně neplyne. Cenovka uvádí jako „původní“ a přeškrtnutou částku 74,90 Kč, z níž je deklarována sleva na 54,90 Kč, tj. pokles o 26 %. Nicméně ve spodní části téhož cenového štítku je uvedeno, že nejnižší cena za posledních 30 dnů byla 54,90 Kč, tedy cena stejná s tou, která je nyní aktuálně označena jako cena po „slevě“. To znamená, že oněch 74,90 Kč nebylo v dotčeném 30 denním období nejnižší skutečně účtovanou cenou, nýbrž cenou vyšší, od které je sleva kalkulována. Spotřebitel je tak uváděn v omyl, jelikož mu je předkládána informace o slevě z částky, která neodráží reálný cenový vývoj v zákonem požadovaném období. V důsledku toho nejsou splněny požadavky § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť tato norma vyžaduje, aby se sleva vztahovala k nejnižší ceně za posledních 30 dnů.
189. Z pohledu průměrného spotřebitele je cenovka vizuálně strukturována tak, aby na první pohled přitáhla pozornost k údajnému cenovému zvýhodnění. Spotřebitel vnímá především základní vizuální prvky. Kromě názvu výrobku vnímá výrazně přeškrtnutou cenu v horní části cenovky, která tradičně znamená původní nebo předchozí cenu. Spotřebitel okamžitě vnímá, že jde o „dražší“ výchozí cenu, z níž je nyní poskytována sleva. Černý obdélník s údajem o procentní slevě jasně informuje o procentuální výši slevy z prezentované původní ceny, to vše je doplněno nápisem „AKCE“. Průměrný spotřebitel tak může usoudit, že jde o výrazné zlevnění oproti původní ceně a že tedy jde o výhodnou koupí. „Dalšími“ údaji o nejvýhodnější ceně za posl. 30 dní, které jsou graficky nevýrazné a až na nejnižším řádku cenovky, se již běžný spotřebitel nezabývá a nehodnotí je.
190. Jiný spotřebitel, který se zabývá studiem cenovek pozorněji, dojde k poslednímu řádku na cenovce, tj. k údajům o nejvýhodnější ceně za posledních 30 dnů, kde nachází v popisovaném případě cenu 54,90 Kč. Tento spotřebitel může být zmaten, neboť stále jsou nad tímto údajem uvedeny údaje o slevové akci a výši slevy, ačkoli aktuální kupní cena výrobku je v tomto případě totožná s nejnižší kupní cenou za posledních 30 dnů. Teprve nyní, po hlubším studiu údajů na cenovce, může dojít k závěru, že se fakticky o slevu nejedná, když v tomto případě může aktuálně koupit za cenu, která je ve stejné výši jako nejnižší cena za posledních 30 dnů.
191. Soud tak uzavírá, že k porušení ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) ZOS žalobcem došlo. Uvedené ustanovení ukládá povinnost při oznámení o snížení ceny zřetelně uvést i nejnižší cenu, za kterou byl daný výrobek nabízen a prodáván v období 30 dnů před slevou a současně sleva z této nejnižší ceny musí být zřetelně určena. Pokud žalobce nabízel zboží ve slevě a vztahoval slevu k jiné „běžné“ ceně (na cenovce cena škrtnutá), avšak nejnižší cena za posledních 30 dnů byla nižší nebo totožná s aktuální „zlevněnou“ cenou, naznačoval spotřebiteli, že aktuálně je mu zboží nabízeno za výhodnější nižší cenu, ačkoli v posledních 30 dnech měl spotřebitel možnost zakoupit totéž zboží za cenu minimálně totožnou, případně i nižší. Toto jednání žalobce jde jednoznačně proti smyslu ustanovení § 12a ZOS, tj. aby měl spotřebitel přesné, transparentní a jednoznačné informace o cenách výrobku a aby nebyl uváděn v omyl. Žalobce tím, že nevztáhl slevu z ceny výrobku k nejnižší ceně za posledních 30 dnů, porušil povinnost mu danou v ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) ZOS.

192. Soud konstatuje, že souhlasí s žalobcem, že není žádným právním předpisem zakázáno uvádět jiný referenční údaj než nejnižší cenu a vztahovat k němu procentuální výši slevy; rovněž není upraven způsob uvedení informace o nejnižší ceně. Z výše provedeného výkladu však plyne, že smyslem shora citovaného ustanovení není zahrnout spotřebitele informacemi. Jinak řečeno uvedené ustanovení ukládá povinnost při oznámení o snížení ceny zřetelně uvést nejnižší cenu, za kterou byl daný výrobek nabízen a prodáván v období 30 dnů před slevou. Sleva z této nejnižší ceny musí být zřetelně určena tak, aby spotřebitel dostal srozumitelnou a jasnou informaci, což nebylo žalobcem ve vytýkaných případech splněno. V tomto kontextu, pokud žalobce namítal, že splnil svou povinnost již tím, že u zlevněného zboží uvedl informaci o nejnižší ceně, nelze s jeho námitkou souhlasit.
193. Pokud se žalobce dovolával zásady „*In dubio pro libertate*“, tj. „je-li k dispozici více výkladů, je třeba volit ten který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva a svobody, pak pro uplatnění tohoto principu soud rovněž prostor neshledal, právě s ohledem na jednoznačný výklad citovaného ustanovení shora.
194. Žalobce dále namítal, že žalovaný k výkladu ustanovení § 12a ZOS využil Sdělení komise C/2021/9328 – Pokyny k výkladu a uplatňování článku 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli, ačkoli tyto pokyny nejsou závazným pramenem práva. Soud s touto námitkou žalobce, pokud jde postavení tohoto sdělení jako pramene práva, souhlasí. Nicméně současně konstatuje, že jako výkladový nástroj vnitrostátní úpravy je nepochybně citovaný materiál na místě použit. K tomuto soud poukazuje na závěry vyjádřené například v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 110/2014-5 ze dne 23. 10. 2014, dle kterého: „*Podle konstantní judikatury Soudního dvora jsou veškeré orgány členského státu, včetně soudů, povinny při uplatňování vnitrostátního práva vykládat toto právo v souladu se zněním a účelem směrnice či jiného právního předpisu Evropské unie, k jejichž implementaci slouží (viz. např. rozsudky Soudního dvora ze dne 10. 4. 1984, von Colson a Kamann, 14/83, Recueil, s. 1891, bod 26, a ze dne 13. 11. 1990, Marleasing, C-106/89, Recueil, s. I-4135, bod 8, a také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 3/2007 - 83, publ. pod č. 1401/2007 Sb. NSS, a dostupný na www.nssoud.cz).*“
195. Na tomto místě soud pouze pro úplnost doplňuje, že problematikou výkladu označeného ustanovení a souvisejícími otázkami se zabýval ve svém rozhodnutí jak správní orgán v prvním stupni, tak i žalovaný v napadeném rozhodnutí v rámci posouzení námitky, kterou žalobce v řízení před správními orgány označil jako „nesprávné právní posouzení“.
- K druhé námitce žalobce, že není naplněna formální stránka přestupku.*
196. Žalobce dále namítal, že není naplněna formální stránka přestupku. Tvrdil, že vzhledem k tomu, že žalobce neporušil žádnou povinnost, jeho jednání není v rozporu s právem; vzhledem k tomu, že jednání žalobce není protiprávní, nemůže se jednat o přestupek. Ani tato námitka žalobce není důvodná.
197. Dle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („ZOP“), platí, že: „Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.“
198. Dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS: „Prodávající se dopustí přestupku tím, že informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo 12a, nebo neposkytne

spotřebiteli informace v souladu s čl. 23 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1008/2008.“

199. K tomuto srov závěry vyjádřené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 1/2008 – 172 ze dne 6. 2. 2008, které jsou použitelné i za současné právní úpravy: „Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že na trestnost přestupků se aplikují obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů (např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publ. též jako č. 1338/2007 Sb. NSS). Přestupkem může být pouze protiprávní čin. Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplnňuje skutkovou podstatu přestupku a není ani nebezpečné pro společnost. Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost. Okolností vylučující protiprávnost je mj. nutná obrana [§ 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích] a krajní nouze [§ 2 odst. 2 písm. b)] (srov. k tomu též rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2007 č. j. 4 As 22/2007 - 73, www.nssoud.cz).“
200. Jak plyne z předchozího, soud k první námitce žalobce uzavřel, že není důvodná, kdy žalobce tím, že nevztáhl slevu z ceny výrobku k nejnižší ceně za posledních 30 dnů, porušil povinnost mu danou v ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. Jeho jednání je protiprávní. Dopustil se přestupku dle shora citovaného ustanovení § 24 odst. 7 písm. l ZOS ve znění účinném do 12. 12. 2024 (aktuálně shodně v § 25 odst. 5 písm. k) ZOS).
Třetí námitka žalobce, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku.
201. Žalobce dále namítal, že popsané jednání nemůže být přestupkem též proto, že nesplňuje materiální znak přestupku dle § 5 ZOP, tj. jeho společenskou nebezpečnost. Ani tato námitka není důvodná.
202. V tomto směru soud odkazuje na závěry vyjádřené v judikatuře Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek č.j. 3 As 32/2018 – 40 ze dne 13. 11. 2019, podle kterého: „... pojmovým znakem jakéhokoli správního deliktu je i existence jeho materiální stránky. Ta je naplněna v případě, kdy jednání vykazuje určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti (srovnej také např. rozsudky tohoto soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, č. 1338/2007 Sb. NSS, ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 AfS 27/2008 - 46, a ze dne 19. 9. 2013, č. j. 7 As 88/2013 - 28).
203. Zároveň však Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi dovodil, že „[i] přesto, že jsou správní orgány povinny konkrétní společenskou nebezpečnost deliktu zkoumat, není zpravidla nutno, aby se jí explicitně zabývaly i při odůvodňování svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu. Až ve chvíli, kdy je z okolností případů jasné, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání (tedy ve chvíli, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti), musí se intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat i v odůvodnění“ (viz rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 AfS 14/2011 – 62).“
204. Společenská škodlivost je v této věci dána tím, že žalobce svým protiprávním jednáním porušil společenský zájem chráněný § 12a ZOS, tj. pravdivé, srozumitelné a objektivní informování spotřebitele o skutečné výhodnosti nabízené slevy.

205. Pokud žalobce tvrdil, že z nezávislého zákaznického průzkumu vyplývá, že informace související s nejnižší cenou nejsou pro zákazníky relevantní tak jako informace související s běžnou cenou, pak tato námitka je pouze vyjádřením odlišného právního názoru žalobce k výkladu nového ustanovení ZOS. Není relevantním tvrzením o tom, že by zde byly takové další významné okolnosti, které by vylučovaly, že jednáním žalobce byl ustanovením § 12a odst. 1 písm. a) ZOS porušen nebo ohrožen zákonem chráněný zájem společnosti. Mínění určité skupiny spotřebitelů při jasném výkladu zákona nemůže výklad zákona ovlivnit. Tvrzení, že žalobce neviduje žádný případ, kdy by se zákazník proti způsobu cenové prezentace ohradil, rovněž nic nevypovídá o (ne)naplnění materiální stránky přestupku.
206. Pro úplnost soud konstatuje, že správní orgán prvního stupně se s touto námitkou žalobce vypořádal na str. 34 svého rozhodnutí; žalovaný se s námitkou historicky zavedené komunikace, na níž jsou spotřebitelé zvyklí, a dále s potřebou a výsledky společenského průzkumu vypořádal podrobněji na straně 13 napadeného rozhodnutí, k tvrzenou absenci materiálního znaku vypořádal na straně 13 až 14 napadeného rozhodnutí. V tomto směru tedy rovněž nelze námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí vznesenou žalobcem přijmout jako důvodnou.

K čtvrté námitce o případném zproštění odpovědnosti

207. Námitka žalobce, že neodpovídá za přestupek, neboť jsou dány důvody pro zproštění odpovědnosti, není důvodná.
208. Podle § 21 odst. 1 ZOP právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
209. K tomuto srov. shrnutí z odborné literatury (Bohadlo, D. a kol: Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. Wolters Kluwer, Praha 2018, k § 21): „Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze např. uvést, že „liberační důvody jsou určeny pro aplikaci pouze ve výjimečných případech, jelikož představují výjimku z principu objektivní odpovědnosti. Představují nástroj, jehož cílem je předejít aplikaci neúměrné tvrdosti zákona. Pokud tedy existují okolnosti, ve kterých je nutné posuzovat, zda právnická osoba vynaložila veškeré úsilí k zabránění porušení povinnosti, správní orgán se jimi musí skutečně zabývat a ne pouze konstatovat, že podmínky nebyly splněny. Osoba, která se chce dovolávat liberačního důvodu, musí ovšem prokázat, že provedla technicky možná opatření způsobilá účinně zabránit porušení zákona. Nelze se spokojit s tvrzením, že vynaložila veškeré úsilí, aby ke správnímu deliktu nedošlo, či s poukazem na to, že technicky možná opatření po ní nebylo možné spravedlivě požadovat, protože by jejich provádění bylo neekonomické“ (NSS 4 As 123/2014-33). Judikatura dále dovodila, že pokud zákon podmiňuje liberaci „úsilím“, je třeba vyjít z toho, že se jedná o aktivní činnosti k zabránění porušení. Jelikož liberační důvod (vynaložení veškerého úsilí) představuje výjimku ze zásady objektivní odpovědnosti, uplatní se pouze ve výjimečných a opodstatněných případech (KS v Brně 62 A 17/2012-101).“
210. Žalobce se v této námitce dovolával své aktivity před účinností zákona, kdy aktivně poptával odpovědi na výkladové nejasnosti, účastnil se odborných debat i kulatých stolů, snažil se získat i výkladové stanovisko od žalovaného a slevovou komunikaci nastavil dle svého nejlepšího vědomí za současného širokého informování svých zákazníků, to vše za situace, kdy novela ZOS, kterou byl do zákona přidán § 12a, nabyla účinnosti pouhý měsíc po vyhlášení ve Sbírce zákonů.

211. Tvrzení žalobce jsou velmi obecná, nekonkrétní a zcela standardní (nikterak výjimečná). Byl to sám žalobce, který se zvolil způsob, jakým bude informovat spotřebitele o slevě a toto své rozhodnutí zapracoval do konkrétní podoby cenovky – informace o ceně výrobku i o slevě ceny, kterou adresoval spotřebitelům. Ve splnění povinnosti dle 12a odst. 1 písm. a) ZOS a řádné formulaci informací mu žádná skutečnost nebránila. Skutečnosti namítané žalobcem nepředstavují ty liberační důvody, které by v tomto případě jako výjimka z pravidla mohly způsobit zproštění odpovědnosti žalobce za přestupek ve světle citované judikatury a citovaného ustanovení. Jinak řečeno: žalobce neprokázal, že by skutečně vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil, jak předpokládá shora citované ustanovení § 21 odst. 1 ZOP.

K páté námitce o posouzení vytykávaného jednání jako trvajících přestupků

212. Námitka žalobce, že žalovaný i prvostupňový orgán pochybili, pokud jimi vytykávané jednání žalobce neposoudili jako trvajících přestupků, je rovněž nedůvodná.
213. Podle § 8 ZOP: „*Trvajících přestupek je takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán.*“:
214. K této námitce po skutkové stránce žalobce uvedl, že: „*Žalobce po účinnosti novely ZOS zavádějící povinnost dle § 12a zvolil určitou formu cenové komunikace co se týče umístění a velikosti zobrazení Nejnižší ceny a Běžné ceny. Tuto cenovou komunikaci žalobce nastavil a udržoval ve všech svých provozovnách a ohledně veškerého svého sortimentu stejně. Tuto cenovou komunikaci pak nijak neobnovoval ani neměnil. Výše uvedené je pak ostatně mezi stranami nesporné, kdy žalobci není kladeno za vinu, že by u určitých vybraných produktů vedl jinou cenovou komunikaci. Naopak žalovaný sám v Rozhodnutí přiznává, že žalobce se (údajně) dopouští zcela totožných porušení, za které je sankcionován.*“
215. Jednání, které žalobce popisuje, nebylo předmětem přestupkového řízení a žalobce jím nebyl uznán vinným. Jak plyne z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je skutek vymezen datem, kdy bylo protiprávní jednání zjištěno, identifikací provozovny žalobce, ve které bylo zjištěno, popisem konkrétního zboží, kterého se přestupek týkal, a popisem cenových údajů a údajů o poskytnuté slevě. Údaje uvedené v popisu skutku pak byly zjištěny v průběhu kontrol prováděných v lednu 2023 až květnu 2023 v provozovnách žalobce, kontrolní zjištění byla popsána vždy v příslušném Protokolu o kontrole, konkrétní kontrolní zjištění po skutkové stránce nebyla žalobcem nijak napadána ani zpochybňována. Postihované jednání žalobce tak v souladu s uvedeným v této věci spočívá v tom, že žalobce ve vytykávaných případech poskytl spotřebiteli informaci o slevě z ceny výrobku v rozporu s ustanovením § 12a písm. a) ZOS.
216. Toto činí námitku žalobce, stejně jako jeho další úvahy v žalobě a odkazy na judikaturu, bezpředmětnými. Současně z žaloby neplyne, jaký (příznivý) důsledek žalobce pro sebe dovozuje z toho, že by měl být přestupek podle jeho názoru posouzen jako trvajících (kdy žalobce se fakticky dovolával přísnějšího posouzení povahy a závažnosti přestupku z hlediska § 38 písm. f) ZOP).

K sedmé námitce žalobce k průzkumu veřejného mínění

217. Námitka žalobce, že žalovaný i prvostupňový orgán se dostatečně nevypořádali s průzkumem veřejného mínění žalobce, je rovněž nedůvodná.

218. Jak již bylo uvedeno shora, správní orgán prvního stupně se s touto námitkou žalobce vypořádal na str. 34 svého rozhodnutí; žalovaný se s touto námitkou vypořádal podrobněji na straně 13 napadeného rozhodnutí.
219. Žalobce odkazoval na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-210/96 a Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 186/2021-28 ze dne 28. 7. 2022. Z nich shodně plyne, že *vhodnost a potřebnost průzkumu veřejného mínění či vypracování znaleckého posudku je dána v situaci, kdy soudy členských států nejsou schopny bez důvodných pochybností posoudit, zda je konkrétní obchodní praktika podnikatele nekalá*. V této věci však důvodné pochybnosti o tom, zda žalobkyně porušila ustanovení §12a ZOS či nikoli nevznikly. Jak již uvedeno shora, mínění určité skupiny spotřebitelů při jasném výkladu zákona nemůže výklad zákona ovlivnit; nemůže tak ani ovlivnit rozhodnutí ve věci.

K šesté námitce o nepřiměřené výši pokuty a k osmé námitce týkající se procesních vad řízení

220. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce již ve svém odporu (podání ze dne 8. 8. 2023) a v odvolání ze dne 27. 11. 2023 poukazoval na to, že ve skutkově totožné věci jsou a nepochybně budou na základě velkého množství kontrol zahajována i jiná přestupková řízení jinými inspektoráty ČOI a doplnil identifikaci již známých řízení. Opětovně žádal, aby nadřízený orgán pověřil vedením výše vedených řízení, případně i všech doposud nezahájených řízení v obdobné věci pouze jeden kontrolní orgán dle § 131 odst. 2 písm. b) s.ř., alternativně žádá, aby dle § 131 odst. 1 písm. c) s.ř. všechna řízení převzal nadřízený správní orgán a sloučil je do společného řízení. Žalobce již o tento postup žádal přípisem ze dne 10. 8. 2023, přípisem Ústředního inspektorátu ze dne 25. 8. 2023 tomuto nebylo vyhověno. Žalobce však má stále zato, že vedení společného řízení je odůvodněno skutečností, že jde o věc, u níž lze mít důvodně zato, že výrazně ovlivní poměry účastníka ve správních obvodech více podřízených správních orgánů. Vedení velkého množství řízení o téže věci zatěžuje žalobce administrativně i ekonomicky, společné řízení by navíc umožnilo dle absorpční zásady udělit jedinou sankci. Nevedení společného řízení o všech skutkově totožných věcech, jejichž podstata tkví v systémovém nastavení slevové komunikace napříč působností všech inspektorátů, je dle názoru žalobce procesní vadou a je v rozporu se zásadami procesní ekonomie a šetření práv účastníka.
221. Stejnou argumentaci pak žalobce uplatnil i v žalobě v žalobní námitce pod bodem 8, ve spojení s setou žalobní námitkou týkající se nepřiměřené výše uložené pokuty se dle názoru soudu dovolal uplatnění zásady absorpce při uložení sankce.
222. Podle § 88 odst. 1 ZOP pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení.
223. Vedení společného řízení dle citovaného ustanovení konstruováno jako povinné. Je zúženo na situace, kdy se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejichž projednání je příslušný týž správní orgán, a to z hlediska věcné i místní příslušnosti. V souzené věci bylo toto ustanovení naplněno, neboť správní orgán prvního stupně vedl společné řízení a rozhodl o všech skutcích, které byly zjištěny při kontrolách provedených v 21 provozovnách žalobce v jeho místní působnosti. Sám o sobě nemohl bez dalšího řízení o jiných sbíhajících se skutcích žalobce mimo svou působnost vést.

224. Podle 131 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále v textu jen „s.ř.“) nadřízený správní orgán může na podnět příslušného správního orgánu nebo na požádání účastníka věc usnesením převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně a) týká-li se řízení otázek, které lze vzhledem k jejich výjimečné obtížnosti nebo neobvyklosti řešit jen s použitím mimořádných odborných znalostí, b) jde-li o řízení s velkým počtem účastníků (§ 144), nebo c) u věci, u níž lze mít důvodně za to, že výrazně ovlivní právní poměry účastníků ve správních obvodech více podřízených správních orgánů.
225. Toto ustanovení upravuje tzv. atrakci, tj. změnu věcné příslušnosti, kdy nadřízený správní orgán může věc převzít a sám ve věci rozhodnout jako orgán nižšího stupně. Případy, kdy lze atrakci využít, jsou stanoveny taxativně. Pravidla pro určování příslušnosti jsou součástí zásady zákonnosti, a je tedy třeba je vnímat striktně. Změny příslušnosti jsou tedy výjimkou z významné zásady, ustanovení proto musí být vykládáno restriktivně a změny příslušnosti mají být využívány zdrženlivě. Toto ustanovení zakládá správní uvážení, nadřízený správní orgán není povinen atrakci provést. Ve shodě s žalovaným soud konstatuje, že jde o fakultativní postup a při restriktivním výkladu tohoto ustanovení nebyly splněny zákonné podmínky pro to, aby žalovaný k atrakci dle tohoto ustanovení přistoupil.
226. Podle § 131 odst. 2 s.ř. nadřízený správní orgán může usnesením pověřit k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, a to na podnět správního orgánu, který by mohl být podle tohoto odstavce pověřen projednáváním a rozhodováním věci, nebo na požádání účastníka a) u věci, u níž lze mít důvodně za to, že ovlivní právní poměry účastníků řízení v obvodu pověřovaného správního orgánu výrazně větší měrou než v obvodu příslušného správního orgánu, nebo b) za účelem spojení jednotlivých řízení ve společné řízení (§ 140), aby byla zajištěna potřebná věcná shoda nebo návaznost rozhodnutí.
227. Podle § 140 odst. 1 s.ř. správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.
228. Ustanovení § 131 odst. 2 s.ř. upravuje změnu příslušnosti místní formou tzv. delegace, jejíž podstatou je, že nadřízený správní orgán usnesením pověří správní orgán, který splňuje kritéria věcné příslušnosti, ale není podle zákonných kritérií správním orgánem místně příslušným. Věc tím odejme správnímu orgánu věcně i místně příslušnému. Toto ustanovení zakládá správní uvážení, nadřízený správní orgán není povinen k delegaci přistoupit.
229. Dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní, soud přezkoumává použití správního uvážení, tedy zda nebyly překročeny zákonem stanovené meze pro jeho uplatnění, či zda nedošlo k jeho zneužití. Za tím účelem je klíčové odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002- 46, publ. pod č. 416/2004 Sb. NSS), *„úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem“*.

230. V napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na své stanovisko ze dne 25. 8. 2023, kterým vyřídil žádost žalobce o spojení věcí, zopakoval, že shodný přístup k posuzování informační povinnosti prodávajících dle § 12a ZOS různými inspektoráty dle jejich místní příslušnosti je zajištěn metodickou činností ústředního inspektorátu. Kromě posuzování dodržování povinnosti dle stejného zákonného ustanovení spolu jednotlivá řízení vedená odlišnými inspektoráty podle žalovaného jinak věcně nesouvisí a nejedná se ani o navazující rozhodnutí.
231. Soud má zato, že pokud správní orgán nepřistoupil ke spojení věcí dle citovaného ustanovení (§ 131 odst. 2 s.ř. ve spojení s § 140 s.ř.), neporušil tím žádné ustanovení, nebyl k tomuto postupu povinen a z mezí správního vybočení ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. nevybočil. Potud soud souhlasí se stanoviskem žalovaného. Nevedení společného řízení není vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (viz. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 164/2018 – 36 ze dne 5. 12. 2019).
232. Současně však má soud zato, že vzhledem k totožnému způsobu spáchání skutků, která vyplývá i z žalobcem tvrzené systémově nastavené slevové komunikace ve všech provozovnách žalobce, bylo na místě se souběžně zahajovanými kontrolami a přestupkovými řízeními zabývat, kdy spojení by se jevilo jako vhodná varianta minimálně z pohledu zásady procesní ekonomie.
233. Soud nesouhlasí se závěrem žalovaného, že spolu jednotlivá řízení vedená odlišnými inspektoráty „jinak věcně nesouvisí“. Z podání žalobce, která jsou součástí správního spisu plyne, že u žalobce v jeho provozovnách v České republice začaly inspektoráty dle své místní příslušnosti provádět kontroly z hlediska splnění informační povinnosti dle § 12a ZOS. Šlo o kontroly ke splnění téže povinnosti, kdy nastavení slevové komunikace u žalobce bylo na všech provozovnách napříč ČR totožné. Fakt, že se jednalo o různé druhy namátkově vybraných výrobků v tomto směru není relevantní, když obsahem a důvodem kontrol u žalobce bez ohledu na místo jejich konání bylo totéž. Další řízení, na která odkazoval žalobce, o nichž vedly řízení jiné inspektoráty podle jejich místní příslušnosti, tak nepochybně mají věcnou souvislost s řízením, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí. Z těchto důvodů soud rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného, že v této věci nelze aplikovat závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 426/2017 – 62 ze dne 12. 4. 2018.
234. Byť ke spojení věcí shora popsáním postupem a z důvodů uvedených shora nedošlo, bylo povinností správního orgánu při trestání vyhodnotit jednak správní delikty spáchané v jeho místní příslušnosti, o kterých reálně vedl společné řízení, a při tom uplatnit zásadu absorpce, tj. při stanovení pokuty zohlednit i pokuty uložené dřívějšími sbíhajícími se rozhodnutími o obdobných skutcích spáchaných žalobcem ve vícečinném souběhu.
235. Zásada absorpční je konkrétně promítnuta v § 41 odst. 1 ZOP, podle kterého *za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprůšněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.* Na uvedené navazuje § 37 písm. b) ZOP, dle kterého se při stanovení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne i k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, a dále pak § 43 odst. 1 ZOP, dle kterého *od uložení správního trestu lze upustit, jestliže o dvou nebo více přestupcích téhož pachatele nebylo*

konáno společné řízení a správní trest uložený za některý z těchto přestupků v samostatném řízení lze považovat za odpovídající správnímu trestu, který by byl jinak uložen ve společném řízení.

236. Na tomto místě soud k tomuto odkazuje právě na již zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 426/2017 – 62 ze dne 12. 4. 2018, ve které se k uplatnění zásady absorpce tento soud podrobně a jednoznačně vyjádřil a kterou je nutno uplatnit i v tomto řízení. Z tohoto rozhodnutí soud cituje pro úplnost následující:

„Nejvyšší správní soud již judikoval, že při trestání správních deliktů se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS). Podstata souběhu podle trestněprávní doktríny spočívá v tom, že se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek, pokud tento rozsudek později nabyl právní moci a neplatí o něm fikce neodsouzení. Toto pojetí souběhu akceptoval Nejvyšší správní soud analogicky také pro oblast správního trestání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008 – 328, publ. pod č. 1767/2009 Sb. NSS)....

Ani v případech, kdy není vedeno společné řízení o správních deliktech spáchaných v souběhu, však správní orgány nemohou rezignovat na absorpční zásadu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62, publ. pod č. 2248/2011 Sb. NSS, který je žalované znám, „[j]e zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současně zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přiblížit k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.“

V rozsudku č. j. 6 As 116/2017 – 53 Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „zohlednění absorpční zásady při ukládání sankce za sbíhající se správní delikty musí být z posuzovaného pozdějšího rozhodnutí patrné. Jako příhodný se jeví výslovný odkaz na tuto zásadu s popisem způsobu, jakým ji správní orgán při stanovení konkrétní sankce zohlednil.“

Z citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že spojitost vedení společného řízení a nutnosti aplikace absorpční zásady je poměrně volná. V již zmiňovaném rozsudku č. j. 1 As 28/2009 – 62 Nejvyšší správní soud požadoval uplatnění absorpční zásady v případě, že společné řízení vedeno nebylo, ačkoli podle zákona vedeno být mělo. V novějším, rovněž již citovaném, rozsudku č. j. 6 As 116/2017 – 53 Nejvyšší správní soud požadoval uplatnění absorpční zásady i v případě, že společné řízení vedeno nebylo, protože podle zákona vedeno být nemuselo, ale přesto vedeno být mohlo. Tomu odpovídá i konstatování Nejvyššího správního soudu ze stejného rozsudku, že „[i]nstitut společného řízení lze v oblasti správního trestání chápat jako pouhou procesní cestu, která mimo jiné může vést k naplnění principu absorpce, nejde však o možnost jedinou.“

237. Uvedené závěry jsou aplikovatelné i dle nyní účinného ZOP, k čemuž se právě citovaný rozsudek jednoznačně vyjádřil po bodem 30 odůvodnění, na které soud na tomto místě již pouze odkazuje. Současně soud k uplatnění zásady absorpce odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 164/2018 – 36 ze dne 5. 12. 2019.
238. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska uplatnění zásady absorpční, jak byla vysvětlena shora. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí naplněním zásady absorpce při ukládání trestu z hlediska jiných přestupkových řízení žalobce za sbíhající se delikty nijak nezabýval, žádné předchozí rozhodnutí vydané v jiném přestupkovém řízení ani nezmínil, natož aby jej hodnotil při určení druhu trestu a jeho výměry ve smyslu shora citovaného § 37 písm. b) ZOP. Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že napadenému rozhodnutí časově předcházelo minimálně jedno rozhodnutí žalovaného týkající se obdobných skutků žalobce, a to ze dne 24. 1. 2024 sp. zn. ČOI 10753/24/O100/Jl/Št, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského se sídlem v Plzni ze dne 8. 9. 2023, č.j. ČOI 110694/23/2200.
239. Absence tohoto hodnocení činí napadené rozhodnutí nezákonným ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. Soud proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 zrušil, jak uvedeno ve výroku ad. I tohoto rozsudku. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Rozhodne tedy opětovně o odvolání žalobce a nové rozhodnutí přijme i s ohledem na zásadu absorpce při ukládání trestu za sbíhající se delikty z hlediska jiných přestupkových řízení a v nich vydaných rozhodnutí za sbíhající se delikty žalobce.
240. Soud se v tomto rozhodnutí nezabýval věcným posouzením napadeného rozhodnutí z hlediska šesté námitky, ve které žalobce namítal nepřiměřenou výši uložené pokuty, kdy toto bylo s ohledem na výše uvedené bezpředmětné.
241. Žalobce žalobou navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).

Předložení věci SDEU

242. Soud má za to, že § 12a odst. 1 písm. a) ZOS odpovídá znění čl. 6a Směrnice 98/6/ES. Při projednání věci nevystala otázka výkladu unijního práva, proto soud neshledal důvod pro to, aby předložil předběžnou otázku formulovanou žalobcem k posouzení Soudnímu dvoru Evropské unie. V této souvislosti soud poukazuje i na v mezidobí vydaný rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 9. 2024, sp. zn. C-330/23 ve věci Verbraucherzentrale Baden-Württemberg eV proti Aldi Süd Dienstleistungs SE & Co. OHG, k výkladu ustanovení čl. 6a směrnice 98/6/ES, který soud považuje za jednoznačný.

Náhrada nákladů řízení

243. Výrok ad. II tohoto rozhodnutí je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., § 35 odst. 2 s.ř.s. a skutečností, že žalobce, který je ve věci zastoupen advokátem, byl ve věci zcela procesně úspěšný. Proto žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému.

244. Zástupce žalobce učinil v řízení dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024 (srov. čl. II - přechodná ustanovení k vyhlášce č. 258/2024 Sb.), a to za přípravu a převzetí zastoupení, seps žaloby, za které mu náleží odměna. Tarifní hodnotou pro výpočet odměny je dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024 částka ve výši 50 000 Kč. Odměna za jeden úkon právní služby tak činí 3 100 Kč (7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024), tj. v této věci částka ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč). Žalobci rovněž náleží dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024 ke každému z těchto úkonů právní služby paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem částka 600 Kč (2 x 300 Kč). Součástí spisu není osvědčení zástupce žalobce jako plátce DPH, tato skutečnost neplyne ani z veřejně dostupných zdrojů. Jako součást náhrady nákladů řízení soud rovněž přiznal žalobci soudní poplatek zaplacený za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tak soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč.
245. Tuto náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce, v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění je pak odůvodněna ustanovením § 160 odst. 1 – část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 64 s.ř.s., kdy soud vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí uložil žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Ostrava 27. února 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu